

Kıbrıs dâvası ispritizma masasında :

— **Galiba Atatürkün ruhu geldi!..**

Kızınız evlenme çağına gelince

CİHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahât vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

Akbaba siyasi mizah gazetesi

BAŞLIYALIM MI?

BAŞLAMAK, bir işi yarı yarıya bitirmek derler. Doğrusu biz iyi başlarız. Hattâ mesel olmuştur; bir işe Türk gibi başlamalı, Alman gibi devam etmeli, İngiliz gibi bitirmeli.

Arasıra birbirimizi:

— Şimdi başlarım ha... Diye tehdidimiz bundandır. Ama, başlarız deriz deriz de, bir türlü başlamayız.

«— Başlatma beni!..» deyişimiz, bir başlarsam bir daha bitiremem demektir.

Çadır canbazları, çadır tiyatroları vardır. Çadırın önüne, elinde çıngırakla bir çığırtkan çıkar:

— Başlıyor, başlıyor, şimdi başlıyor! Diye bar bar bağırır. İnanmayın, başlamaz. İçeri girersiniz, saatlerce beklersiniz, bir türlü başlamaz.

Bir hayır cemiyeti, bir spor kulübü, bir parti piyango tertip eder, satışa çıkarır. Falan gün piyango çekilecek, diye ilânlar eder. Sokaklarda otomobillerle gezen reklâmcılar hoparlörlerle bağırırlar:

— Çekiliyor, çekiliyor, yarın çekiliyor!

İnanmayın, çekilmez. Yarın çekilecek diye bir piyango alırsınız, ertesi gün gazetelerde çekilişin iki ay geri bırakıldığını okursunuz.

Kadıköy - Köprü arasında işleyen dolmuş motorları vardır. Tayfa:

— Kalkıyor, kalkıyor! Şimdi kalkıyor! diye bar bar bağırır. İnanmayın, kalkmaz. Şimdi kalkıyor diye binersiniz, beklersiniz, beklersiniz, kalkmaz. Sonra bir kalkacak gibi olur, döner burundan yanaşır. Kalkar gibi olur, döner kıçtan yanaşır.

Dolmuş değnekçisi, dolmuş şoförü avaz avaz:

— Taksime bir, Taksime bir!.. Gidiyor, gidiyor! Diye bağırır.

İnanmayın, bir türlü gitmez. Gidiyor diye nefes nefese koşar gelirsiniz, arabaya canınızı dar atarsınız. Ama araba gitmez, içinde sizden başka yolcu yoktur.

Sinemaya, tiyatroya gidersiniz. Falan saatte film başlıyacak, falan saatte perde açılacak. Beklersiniz, seyirciler el çırpmağa, ayak vurmağa, ıslıklamağa başlarlar. Ama tiyatro, film başlamaz.

— Başlıyor, başlıyor! diye bağıranlara;

— Kalkıyor, kalkıyor! riye haykıranlara;

— Gidiyor, gidiyor! diye yırtınanlara;

— Hani başlamadı? Hani kalkmadı? Hani gitmedi? Diye sorsanız:

— Kandırdıım... der gibi yüzünüze yılışarak bir de gülerler.

Bugün değil, eskidenberi bu böyle. Bizde bunun geleneği bile var. Karagözün perdesi açılmaz, oyun bir türlü başlamaz da:

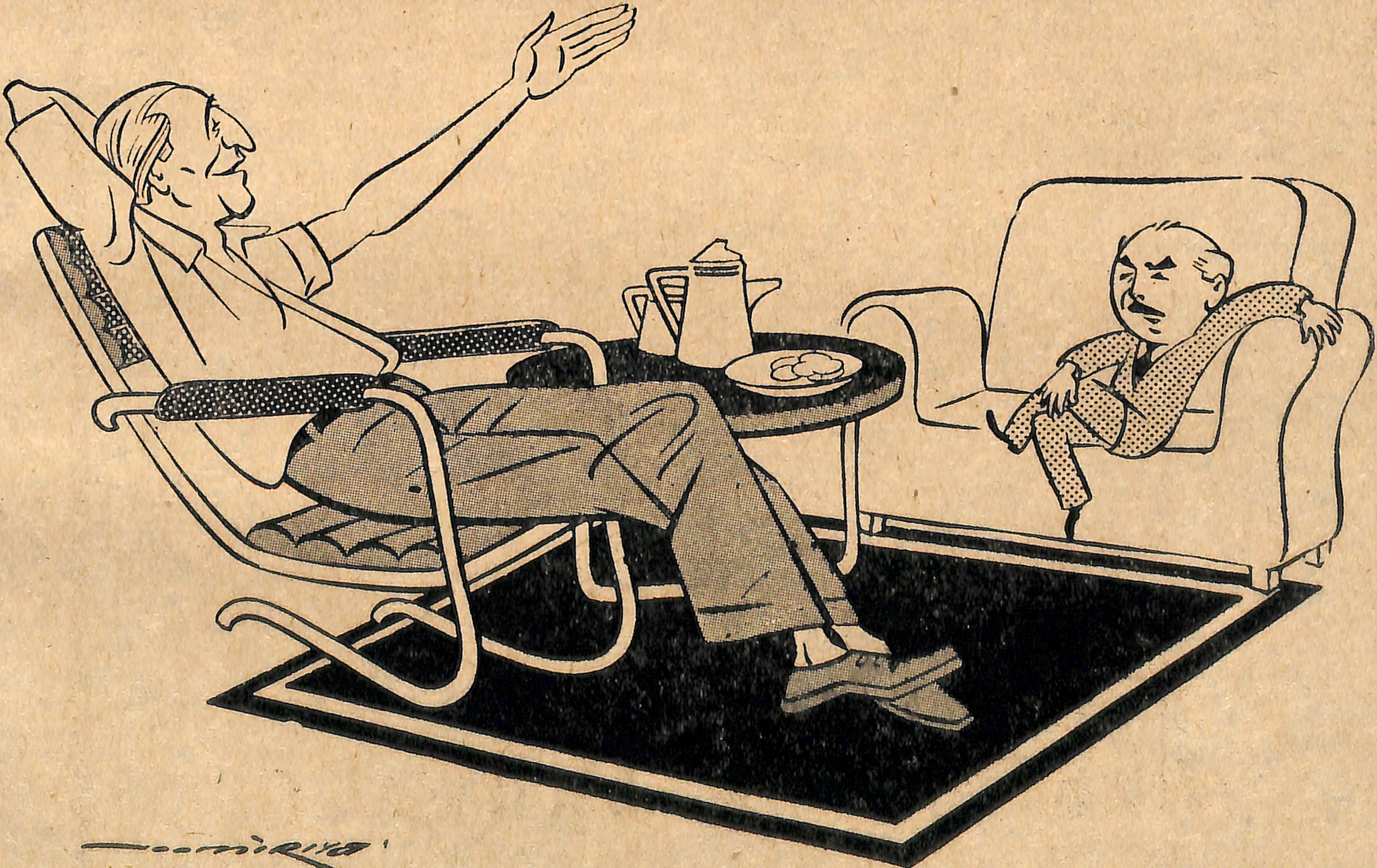
— Başlar mısın, başlıyalım mı? Karagözün evini taşlayalım mı? Diye seyirciler kıyameti koparırlar.

Başlamaz efendim, başlamaz, bir türlü başlamaz. Bize:

— Demokrasi başlıyor, başlıyor, şimdi başlıyor!.. diye bar bar bağırdılar da, yıllarca önce soluk soluğa seçim sandıklarının başına koştuk.

Hani, başladı mı? Hâlâ demokrasinin kavgası yapılıyor. Bir türlü başlamıyoruz. Biz bir kere başlamaya görelim. Başladık mı, bitiririz evvel Allah. Yoksa başlamıyoruz. Belki de başlarsak, demokrasiyi de başlamamızla bitirmemiz bir olur diye korkumuzdan başlamıyoruzdur.

AKBABA

— Halk Partisı «Seçim hileleri» isimli bir kitap hazırlıyormuş...
— Hazırlamalı ya, bütün mütehassıslar orada!..

Eisenhover, sulhun ücreti çok yüksektir, dedi.. **(Gazeteler)**

Olaylar Alaylar

Erkek - Kadın

DÜNYANIN bir ucundaki hiç tanınmamış bir adam, akla gelmedik bir lâf ediyor. On dan sonra birden meşhur oluveriyor. Ajanslar ondan bahsediyor. Bu, tabii bizim memlekete mahsus değil. Bizde akla geleni de, akla gelmiyeni de söylesen, cevher de yumurtlasan, eğer saygılarını sunmak için önünde kuyruk olunan bir kişi değilsen, lâfına kimse kulak asmaz.

Amerika'nın Baltimore şehrinde biri çıkmış, anneler günü bir kart bastırmış. Bu kartı kocalar karılarına gönderecekler. Kartın bir kapağında bir cümle, öbür kapağında bir cümle yazılı. Kocaların kapıştığı bu kart tükenivermiş. Kartın ön kapağında «şu veya bu şekilde çok itibara lâyıksın sevgilim» yazılı imiş. İç tarafında da şöyle: «Fakat unutma ki ben olmasaydım, anne olamıyacaktın.»

Biz erkekler ne iyi niyetli insanlarızdır. Kocalarına muhtaç olmadan anne olan nice kadın vardır. Ama karısı olmadan baba olabilen bir tek erkek var mı?

⁂

Sağırlarla dilsizler

SON yaptıkları kongrede sağırlarla dilsizler, evlenebilmelerinin kolaylaştırılmasını is temişler. Evliler, kendilerinin sağır, eşlerinin de dilsiz olmasını isterken, bakın şu işe sağır ve dilsiz vatandaşlarımız da evlenmek istiyorlar. Hey Ulu Tanrım, hiç birimiz senin lûtfettiğin saadetin farkında bile değiliz.

⁂

Her işin kolayı var

BİZ her şeyde hâlâ eski, orta çağ usullerini kullanıyoruz. Meselâ, evden kiracı çıkarmak.. Bunun bin türlü yeni usulleri çıktı. Daha hâlâ zorbalıkla kiracı sepetlemeğe kalkanlar var. Bir türlü modern usullerle iş görmeğe alışamıyoruz.

Geçende Beykoz'da emekli bir kadın öğretmenin kapısına bir kabadayı dayanmış, üç bin lira haraç istemiş. Kabadayı kabadayı olmakla, hiç akılsız değil ya. O da bilir bir emekli öğretmende, karaborcasının bozukluk cebinde duran üç bin liranın bulunmıyacağını. Bilir bilmesine ama, maksadı kadını tedirgin edip evden çıkartmak. Gece yarısı kapısına dayanıp haraç isteyen kabadayının isteğini emekli kadın öğretmen yerine getiremeyince, kabadayı da vazifesini yapmış. Kadını bir yumrukta bayıltmış.

Zorbayı polisler yakalayınca:

— Vallahi benim kötü bir niyetim yoktu, demiş, ev sahibi bu kadını evden çıkarırsam bir takım elbise yaptıracağını vaadetti de, ondan bu işe girdim.

Ben kabadayıya hiç kızmıyorum. Kumaşlar böyle pahalılaşmakta devam edip elbise yaptırılamaz hale gelince, insanlar anadan doğma, bir zamanların «Çıplak Mustafa» sı gibi gezecek değiller ya... Her ne kadar memleket cennet gibiyse de cen net değil. Cennet başka, cennet gibi başka... Eh burası cennet olmayınca, insanlar daltaban gezemezler. Biz gezsek, ahlâk zabıtası bırakmaz. O zaman ne olacak? İnsanlar çalışıp çabalayıp kilosu üç yüz elli kuruşa ku ru fasulye mi alsınlar, yoksa «setr-i avret» için kumaş mı alsınlar? Bileği kuvvetine, pazu zoruna güvenen giyinir.

Bakın şu kumaş fiyatlarına. Böyle giderse, bıçağı çekip:

— Hani ya, bir elbiseye zorla evden kiracı çıkarıyoruz, var mı isteklisi? diye işi kabadayılığa dökmekten başka yol var mı?

Ama bu işte de benim gibiler yaya kaldı. Zorbalık için de zorlu adam ister. Bizim gibiler eline bıçak değil, atom bombası alsa ne olur?

Evet, ben zorbalara kızmıyorum. Benim kızdıklarım ev sahipleri. Şu yirminci yüzyılda, şu medeniyet, şu atom çağında hâlâ, zor kuvvetiyle evden kiracı çıkarılır mı? Ne modern usuller var. Kendim oturacağım dersin, boşaltma dâvası açarsın. Olmadı, kızımla damadım oturacak dersin. Olmadı, evin üst katından delik açar, yukardan kovalarla sun'i yağmur yağdırırsın. Olmadı, alttan süpürge sopasiyle güm güm edersin, sekiz lâmbalı radyoyu sonuna kadar açarsın. Olmadı, al şu parayı da çık git, dersin. O da olmadı, ev mâil-i inhidam diye rapor alırsın, kiracıyı çıkartır, canını tehlikeye atarak mâil-i inhidam evde kendin oturursun. O da olmadı, o zaman bundan bir kaç yıl önce bir milletvekilinin yaptığı ve gazetelerin de yazdığı gibi yaparsın. İster kendin, ister başkalarına evin pencerelerinin karşısına öyle bir vaziyet alacaksın, ya da aldıracaksın ki, kimse pencereden dışarı bakamıyacak. Bilmeden bakan, utanıp içeri kaçacak. Eğer bu usulün patenti, onu bulan eski milletvekilindeyse, siz daha mo dern bir usul bulmalısınız.

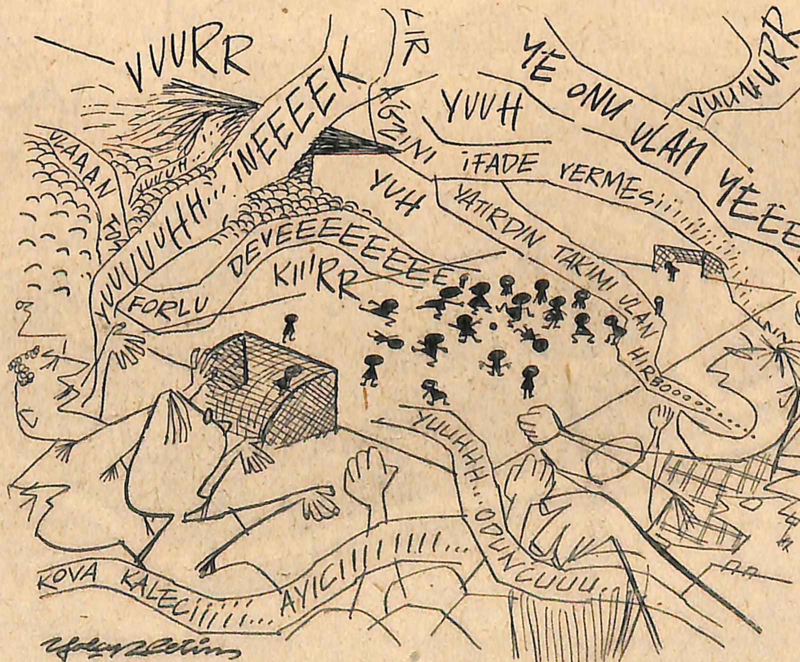
Canım efendim, insan bu modern usulleri bilmeden ne diye ev sahibi olur, anlamam. Eli bıçaklı kabadayı ile, bu medeniyet çağında evden kiracı çıkarmak olur mu? Burası dağ başı mı?

Haaa, siz bütün modern usulleri kullandınız da, yine kiracı çıkmadı. O zaman sizden günah gitti. Siz ev sahiplik vazifenizi hakkiyle yapmışsınız demektir. Ondan sonra:

— Pes kardeşim, güle güle otur, dersiniz.

Hiç merak etmeyin, güle güle oturamaz. Çünkü o zamana kadar nasıl olsa istimlâk sırası sizin eve gelmiş olacaktır.

⁂

Gençlik ve spor!..

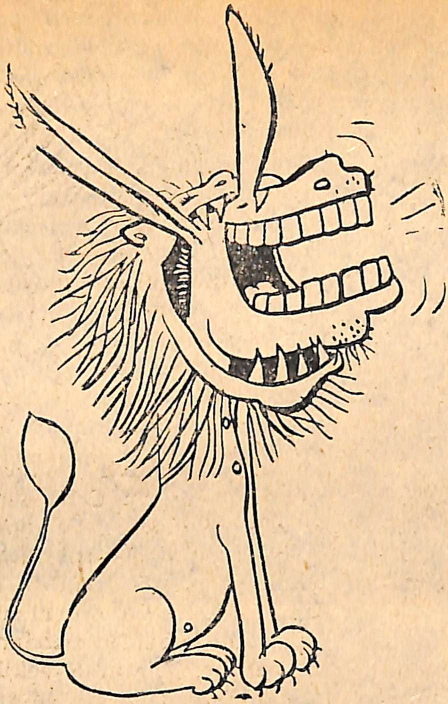
Hangi hayvan?

OXFORD Üniversitesinin psikologları binlerce kadın, erkeğe «Yeryüzüne bir daha gelseniz, hangi hayvan postu içinde gelmek istersiniz?» diye sormuşlar. Erkek lerin yüzde doksanı «at», kadınların yüzde doksan yedisi de «kedi» postu içinde yeniden dünyaya gelmek istediklerini söylemişler.

Ayni anket bizde yapılsa, bu soru kadına, erkeğe değil de muhaliflerle muvafıklara sorulsaydı, sanırım şu sonuç alınırdı: Muhaliflerin yüzde yüzü «kuzu», muvafıkların yüzde yüzü «kurd» postu için de dünyaya yeniden gelmek isterlerdi.

Bunun yerine kedi-fare, tilki-karga da diyebilirsiniz. Şu gürültüye bakılırsa başka hayvan postları da akla geliyor ama, söyleme ğe dilim varmıyor.

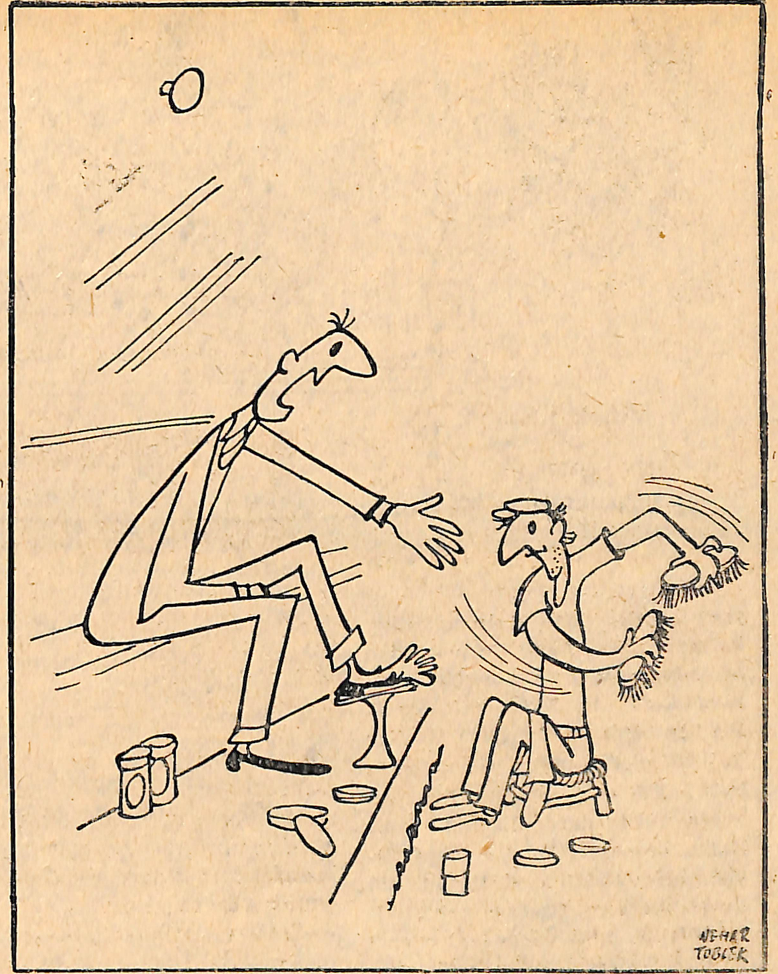
B. E. N

Ahlâkı Bozulan Aslan!

Yazan :

ATEŞ-SİN

— Ulan ayakkabımı ne yaptın?!..

İŞİMİZ gücümüz aslan üzerine. Ama bu aslan millî aslanlarımız den değil. Hani bir elense, bir künde, bir tırpan, bir kazık derken hasmını alaşağı edip minderin üstüne pide gibi seren, sonra da paspas çiğner gibi üstüne çıkıp çiğne yen millî aslanlarımızdan değil bu aslan.

Aslan sütünü çekip çekip de:

«Açın kapıları Osman geliyor,
«Osman değil anam aslan geliyor!»

Diye nâra patlatan aslanlardan da değil.

Bizim bir de siyasî aslanlarımız vardır; bakarsınız bir zaman aslandan aslan kesilirler, bakarsınız bir zaman da süt dökmüş kedi olurlar. Bu aslan, politika aslanlarından da değil.

Gemi aslanı deseniz, gemilerin burnu insan burnu gibi, büyüye büyüye kaf dağına çıkalı, ne gemi aslanı kaldı, ne de onun adını bir bilen... Gemi aslanları atlas yelkenli kalyonlarla, levent boylu leventlerle tarihin dalgaları arasına gömüldü gitti. Şimdiki gemi aslanları, kulağına kar suyu kaçmış çingene palamutu gibi karaya vurdu, aramızda dolaşıyorlar.

Bu aslan, aslan payını kendine alan aslan yürekli insan da değil.

Aslan postuna bürünmüş nice eşekler vardır; post elden gidince kulakları çıkar ortaya. Bu, öyle aslan postu ile kıyafet balosuna giden içi eşek, dışı aslan olan aslanlardan da değil.

Hani aslan yatağından belli olur dedikleri aslan var ya, işte bu öyle bir aslan. Ormanlar hâkimi, hayvanlar kralı aslan. Birer lira vermiş seyircilere maskara olan, hayvan terbiyecisinin kamçısıyla alevli çitten atlayan terbiyeli sirk aslanı da değil, basbayağı aslan. Yalnız kafeste bu aslan; kafese sokmuşlar. Ama basın suçundan değil. Öyle olsa yelesini keserlerdi.

Günlerdir, haftalardır basınımız, işte bu kafesteki aslan üzerine çalışıyor. Siz de benim gibi gazeteler de okumuşsunuzdur: İzmir hayvan lar bahçesindeki aslan, dişisizlik yüzünden kötü huylar edinmiş. Bizim bildiğimiz, bu kötü huyları şim diye kadar maymunlar edinirdi. Çünkü maymun taklitçi pir hayvandır. İnsanlar ne yaparsa, onu yapar. İnsanlara baka baka maymunlar da baştan çıkardı. Şimdi demek zavallı aslan da kafese girdikten sonra insanları taklide baş ladı, kötü huylar edindi. Şu koca aslanı düşünün, dişisi olmadığı için kötü huylar edinen aslanı.

Aklıma, Lokman Hekim'in eskiden gazetelerde çıkan ilânları geldi. Üstad, kötü huylar edinen genç leri bu huylarından vazgeçirtmek için kitap yazmış. Sonradan duyduk, müstehcen görülen bu ilânların gazetelerde çıkması savcılıkça yasak edilmiş. Haydi, dersle, terbiye ile insanı kötü huyundan vazgeçirdik diyelim, aslana ne yapacağız? Dil bilmez, yol bilmez.

Bizim tarihimizde aslanlarımız çoktur. Bizimkiler insan aslandır. İnsan, aslan burcunda doğmakla aslan olmaz. Ama padişah olunca, aslan burcunda değil, öküz burcunda doğsa, yine aslan olur. Bütün valde sultanlar, padişah oğullarına:

— Aslanım! demezler mi?

Padişah Deli İbrahim coştuğu zaman, hiç zaptolmazmış da Kösem Valde Sultan hemen yetişir;

— Aslanım, sana ne oldu? Aslanımın canı sıkıntısından ben anlarım, der, aslan kafesine kınalı kuzu salıverir gibi, azgın aslanın koynuna beş, on dünya güzeli cariye atılırmış da Sultan İbrahim bir müd det yatıştırılırmış.

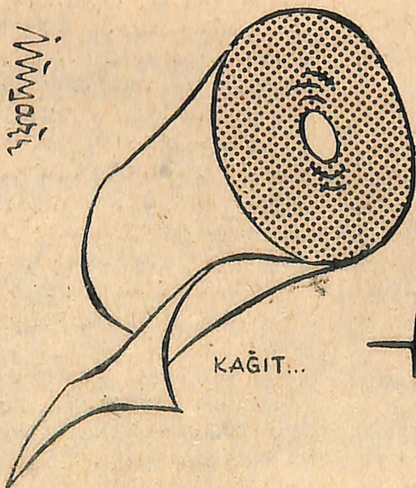
Yeniçeriler çok evvel kaldırılacakmış. Ama, Valde sultan:

— Yeniçeriler kaldırılırsa sonra aslanımı kim zapteder? demiş de işi durdurmuş.

Bir insan hem padişah, hem aslan olursa, onu zaptetmek için ya Yeniçeri kazan kaldıracak, ya önüne avrat pazarından Çerkez güzelleri, Ulah dilberleri atılacak.

Ankara Hayvanat Bahçesinde Füsün adında bir dişi aslan varmış. Aman onu İzmire getirelim, demişler. Galiba bu müjdeyi de İz-

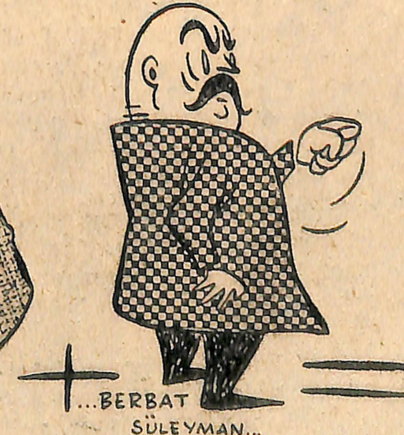
(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

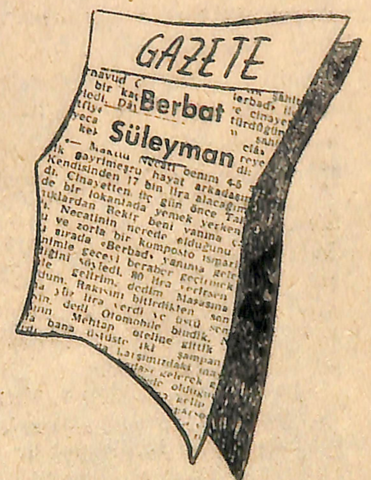
+

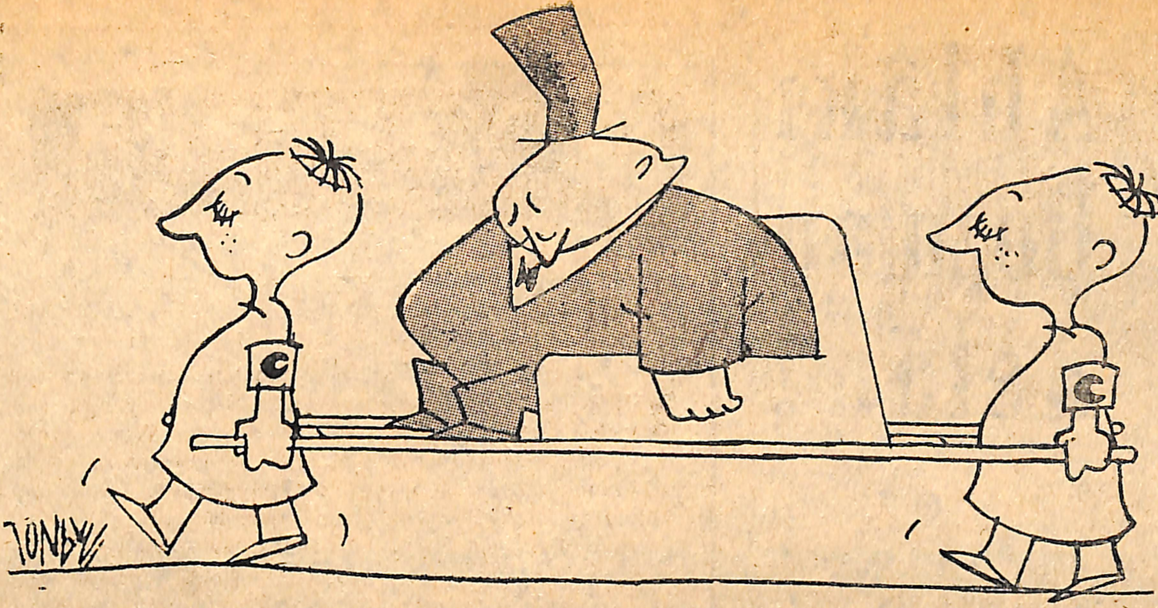

+

=

Bay politik!..

mirli erkek aslana verip, zavallıyı sevindirmişler. İzmirli erkek aslan la Ankaralı dişi aslanın aşk macerası, Leylâ ile Mecnuna döndü. Biz hep böyle değil miyiz? Krallar la kraliçelerin, prenslerle prenseslerin aşkı oldu mu, kendimizden geçer, bütün derdimizi unuturuz.. Falan prenses filân ile dalga geçiyormuş. Falan kral, fişmekânla kırıştırıyormuş. Prenses gebe kalmış. Erkek mi duğuracak, kız mı? Kraliçe kısırmış. Filân kraliçe de bir türlü erkek doğuramıyormuş. Falan prenses, acaba onunla mı evlenecek, şununla mı, yoksa bununla mı? «Benimle evlenmedikten sonra kiminle evlenirse evlensin!» diyen yok.

Şimdi insan kralları, insan kraliçeleri şükür bitirdik, bu sefer hayvanlar kralının aşkına merak sardık. Ama bir şey söyliyeyim mi? Kuru fasulyenin üçyüz elli kuruşa olduğunu düşünmektense, kıralın aşkını düşünmek çok daha tehlikesizdir. Aşk her zaman, her yerde aşktır; ama benim aşkım, ama senin aşkın. Gazetelerde ıkumadınız mı? Bir randevu evinde bir çift uygunsuz vaziyette yakalanmış. Çift, kendisini yakalayan ahlâk zabıtası şefine:

— Biz masumuz, demiş. Biz on beş senedir nişanlıyız. Bütçemize göre kiralık ev bulamadığımızdan bir türlü evlenemiyoruz. Ne yapalım, ayda bir, buraya gelip buluşuyoruz. Ev kirasından ucuza geliyor.

İzmirli bir sendika üyesi de bar bar bağırmıştı:

— Çocuk olacak diye korkumdan altı senedir karımın yanına sokulamıyorum!

Bu gidişle gençler evlenirlerken birbirlerine şart koşacaklar: «Seninle evlenirim ama sevgilim, birbirimize iki metreden fazla sokulmak yok...»

Allah Allah... Peki, siz söyleyin, bu insanlar kendi aşklariyle uğraşamayınca, kralların aşkı ile de uğraşmazlarsa ne yapsınlar?..

Demek biz hepimiz, İzmirli erkek aslanla, Ankaralı dişi aslanın gerdeğe girmesinden kendimize de bir pay çıkarıyoruz. Hiç olmazsa lâfını ederiz yahu.

İki çingene konuşurlarmış. Biri:

— En iyi tatlı helvadır, demiş. Öbürü:

— Hayır, tatlıların şahı kadıngöbeğidir, demiş.

— Nerden biliyorsun? Yedin mi ulan?

— Yemedim ama, yerlerken gördüm.

Başka türlü olsa ne diye elin kralının, prensinin, prensesinin, kraliçesinin aşnafişnası ile uğraşalım?

Ankaralı gelin aslan ha geliyor, ha gelecek diye İzmirli güvey aslanla beraber biz de heyecan çekip dururken, bir de duyduk, Ankaralılar gelinlerine yüz görümlüğü isterlermiş. Kız demek naz demek. İster... Yüzgörümlülüğü vermişler, bu sefer, yol uzun, masraf çok demişler.

Yahu aslan bu, hem de erkek aslan, bekler durur mu? Adı üstünde aslan. İnsan olsa kendi bütçesine göre bir çaresini, bir yolunu bulur. Uygunsuz vaziyette yakalanmağı göze alır, bir yere gider. Uygunlu vaziyette yakalanmayı göze alır, bir başka yere gider. Hiç bir şey yapamasa, akşam üzeri Beyoğlunun göbeğinde İstiklâl caddesine çıkar, ya el atar, ya çimdik atar, ya söz atar. O da olmazsa, akşam kalabalığında Taksime bir otobüs seferi yapsa yeter. Ama aslan ne yapsın?..

İzmirliler erkek aslanın gönlünü hoş etmek için kız tarafının her bir dediğine eyvallah demişler, bu sefer Ankaralılar ne dese beğenirsiniz?

— Bizim dişi aslanımız, doğurduğu yavrularını yiyor. Bundan ev vel iki kere yavru doğurdu, yedi. Onun için siz aslanınıza başka yer den kısmet arayın!

Hey vatandaşlar! Aslan olmak da fena. Güç şey, zor şey. Aslan olmak, arasıra insanlığımızdan şikâyet eder dururuz. Ya aslan olsaydık, halimiz nice olurdu? Aslan ki cemicümle hayvanatın kralı.

Ya şu yavrusunu yiyen dişi aslana ne dersiniz? Bana kalırsa, şu dişi aslanın mutlak okuması yazması var. Ankarada dura dura okumasını öğrenmiştir. Eğer gazeteleri okumasa, gazetelerdeki havadislerden kadınların doğurdukları çocukları kuyuya, lâğıma, sokağa, yangın yerine attıklarını, kesip parçaladıklarını öğrenmese, zavallı dişi aslan, yavrusunu yemesini nereden öğrenir, bilirdi? Mutlak bu haltı insanlardan öğrenmiştir. Başka türlü nasıl olur canım? Bu aslancık kafese girmeden önce, kendi ormanında da yavrusunu yemezdi ya...

Bir şey daha var, belki dea

— Ben şu insanların eline bir kere düştüm, hiç olmazsa yavrularım düşmesin! Diyerek aslan neslinin şerefini korumak için yavrularını yemiş olabilir. Aslan bu... İnsan değil ki, her şeye katlansın. Kafes içinde esarete, üstelik insanların kendi zavallılığını seyretmesi maskaralığına dayanır mı?

Aslanı kafeste seyrederken biz insanlar biraz da:

— Oooh!.. İki ki kafeste değilim. Şu hürriyet ne güzel şey, aman Yarabbi!.. diye kendimizi avutmuyor muyuz?

Aslına bakarsanız, ana aslan yavrularını yemekte haklı. Bize hayvan diliyle ders veriyor.

— Ey budala insanlar! Bin zahmetle doğurur, büyütür, çocuk yetiştirirsiniz. Varınızı yoğuunzu ve rirsiniz. En sonunda ne olur? Okulda sınıf geçsinler diye hık hık diye gayret vermekten tıknefes olursunuz. Bakkaldan ekmek almağa gönderseniz, gitmez. Ama soluya soluya akşama kadar şişmiş meşin peşinde koşar. 2 kere 2 yi öğrenmez, ama Strip-tizi öğrenir. Asfaltta yürürken düşer, ama Rock'n Roll'ü bilir. Adam olacak diye ümutlarsınız, ya santrafor olmağa, ya Jön prömiye olmağa kalkar. Tam adam oldu sanırsınız, bu sefer de birbirlerini yerler. En iyisi birbirini yemeden, onları yiyip kurtulmak.

Peki İzmirli erkek aslan ne yap sın? «Boyum bir doksan, ağırlığım şukadar, gövdem bukadar. İyi giyinmesini, dans etmesini severim. En müşkülpesent kadınları memnun edecek sağlam bir karak terim var. Saadeti aile yuvasında arayan temiz süt emmiş, mazisi temiz, zengin bir kızla yuva kurmak istiyorum. Teklifim çok acele ve ciddidir. İzmir aslanı rumuzuna yazılması» diye gazetelere evlenme ilânı verecek hali yok ya... Zavallı aslan, en sonunda, kötü huylar edinmiş. Zorla hayvanın ahlâkını bozduk. Buyrun işte, hayvanı da kendimize benzettik en sonunda. Dünya yüzünde ahlâkının bozulmasında bukadar haklı bir yaratık daha yoktur. Sen koca ormanlar kralını sok demir kafese, sonra da;

— Bak terbiyesize, kötü huylar edindi! de..

Ne olacaktı yani, hayvan ahlâk vaızı mı verecek, yoksa Aynaroz kişişi mi olacaktı?

Gazetelerdeki son haberlere göre, işi azıtan aslanın ahlâkını ıslah için, veterinerlerimiz bir yol bulmuşlar, Aslanın yanına bir dişi eşek bırakacaklarmış. Veterinerler «bilhassa Afrika ormanlarındaki erkek aslanların dişi aslan bu lamadıkları zamanlarda dişi eşeklerle çiftleştiklerinin ilmî bir hakikat» olduğunu belirtmişler. Bizim için bu pek yeni bir hakikat değil. Bizde oldum olasıya, koyunun bulunmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi derler de, neden aslanın bulunmadığı yerde eşeğe aslan demesinler? Hayatta da çok kere eşekler, aslanların yerini almıştır.

Ama diyeceksiniz ki, aslan eşeği yer. Elbette yer ama, birdenbire yemez. Eğer erkek olsa yer. Ama hem eşek, hem kancık olunca, iş değişir. Aslan eşeği yemek için acele etmez.

Siz, şu zavallı eşeğe bakın. İnsanların eline geçtikten sonra bir türlü eşek gibi, eşek olarak yaşayamaz. Üzerine biner, at yerine kullanırız. Davar sürüsüne katar, it yerine kullanırız. Keser, etini yeriz, koyun yerine kullanırız. Deve kervanının önüne geçirir, önder yerine kullanırız. Sapana koşar, çifte sürer, öküz yerine kullanırız. Sırtına yük vurur, kamyon yerine kullanırız. Sırasında atın gönlünü eder, katırın babası olur, aygır yerine kullanırız. Daha başka neyin yerine, nerelerde kullandığımızı da bilen bilir. Zavallı eşek, bir türlü eşekliğini bilmeden, eşekçe yaşayamadan günün birinde nalları diker gider. Bütün hayatında vazi fesi herkesin gönlünü etmektir. bakın, şimdi de aslanın yerine kul

— Yeni kocan nasıl şekerim?
— Hiç de evine bağlı değil kardeş, ne zaman sokağa çıksam muhakkak peşimden geliyor!..

lamlacak, erkek aslanın gönülünü edecek.

Eşek bir kere indanın eline geçmiş, bırakır mıyız? İnsan bu... İnsanın eline insan geçiyor da, o bile insanca yaşamasına bırakılmıyor. Nerde kalmış eşek?

Atatürk'ün tarih hocası Tevfik bey bizim de tarih hocamızdı. Bir gün dershanenin penceresinden, yoldan geçen atlara baktı, baktı da;

— Çocuklar, dedi, şu haybanlara bakın. Bunlara at demeğe bin şahit ister. Bunları gördükten sonra, kim der ki Tuna boylarında hâlâ nal sesleri akseden atlar bunlardır? Kim der ki Viyanaya atalarımız at üstünde gitti. Koca atları uyuz ite çevirmişiz.

Çeviririz evvel Allah... Hiç dinlemeyiz, çeviririz. Şimdi aslanla kancık eşeği neden çiftleştirmek istediğimizi anlıyorsunuz değil mi? Aslanla eşeği çiftleştirip ondan döl alacağız. Döl alacağız da, en sonunda ormanlar kralı aslan neslini kuruta kurta uyuz kediye çevireceğiz. Yapar mıyız, yaparız. Şöyle yakın, uzak tarihimize bir baksanıza, Ne kükreyen aslanlar neler, neler gelmiş, geçmiş... Ne olmuş en sonunda? Ya önüne bir kaç altın atıp, ya zincire vurup, kafese koyup, hepsinin süngüsünü düşürmüşüz. Kükreyen aslanları, miyavlamağa mecali olmayan sokak kedisine çevirmişiz.

Hey Ulu Tanrım, aslana mı acıyayım, eşeğe mi, yoksa kendime mi?

Ateş - Sin

●

Koymuşlar...

Doktor, hastanın annesine sordu:

— Derece koydunuz mu?

— Evet, dedi kadın. Söylediğiniz gün koydum. Hâlâ da duruyor. çıkaralım mı yoksa?

— B —

BÂR :

FARSCA'dan dilimize geçen «bâr» kelimesinin anlamı, yük demektir. Yük taşıyan anlamına gelen «bârgîr» dilimizde beygir olmuştur. Yuvayı yapan dişi kuşlariyle beraber, çarşıya pazara giden, sonra kutular, kâğıtlar, paketler arasında ezile inleye iki büklüm mesut yuvalarına dönen aile babalarına bârgîr (= beygir) demek daha doğru iken, bu isim yanlışlıkla iğdiş edilmiş, masum atlara verilmiştir. Bâr ile kâr birleşip «kâr-ü bâr» oldu mu, alış veriş demektir. Şair Nâbi:

«Bu kârhanede bir başka kâr-ü bârım yok,
«Ne varsa cümle anındır bir özge varım yok»

Diyor. Eski şiirde dünyaya kârhane denirdi. Divan edebiyatının kârhaneleri şimdi genelev olduğu gibi, eskiden kârhane denilen yerlere de şimdi ticarethane denilmektedir.

BAR :

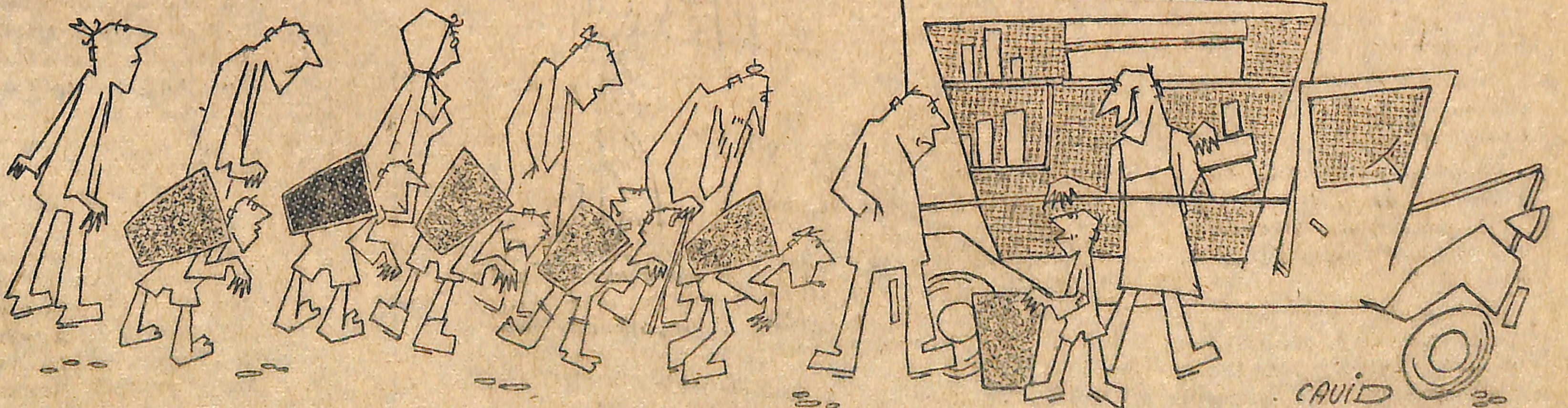
Anadoluda, köylerde, kasabalarda yasak olan kadın oynatmanın şehirlerde serbest olduğu yerlere bar derler. İki defa bar «barbar» olur. Bara gidecek kadar aklını kaybedenler barbar garsonların, bar bar kadınların elinde buralarda bar bar bağırtılarak soyulduğu için o yerlere «bar» adı verilmiştir. Bazıları barda para yenildiğini söylerlerse de aslı yoktur, barda yenen kazıktır. Bunun da en makbulü yağlısıdır. Eskiden hamam kapatan Hacıağa zadeler, şimdi bar kapatmaktadırlar. Bara gittikten sonra, sarhoş olmakla, kadınlara içki ısmarlamakla, gülmekle, dans etmekle, cepte metelik kalmakla tadı çıkmaz; bunların üstüne muhakkak bir de dayak yemek lâzımdır. Anlatanların söylediklerine bakılırsa, bunun tadına doyum olmaz.

Çeşitli bar müşterileri vardır. Bir kısmı taşradan gelen Hacıağalardır ki, bu mahlûkatın günden güne nesli kurumakta olup, bugün elde kalanlar da son derecede açık gözleşmiş olduklarından bir kadeh likör içerek, bardaki bütün kadınları mıncıkladıkları gibi, bol bol ve bol kesenden vadederek bar kadınlarını bile kazıklamanın en son metodlarını icat etmişlerdir.

İkinci çeşit bar müşterileri, Üniversitede okuyan taşralı gençler olup, hayat üniversitesinin ilk dersini burada alır ve tatbikat yaparlar. Her ne kadar sekiz, dokuz senede okudukları Fakülteyi bitiremezlerse de, onuncu yıl sonunda, bir kadeh votka içerek barda eğlenmesini, dans etmesini öğrenmiş olurlar.

Barın en eli açık, hovarda müşterilerinin ertesi günü gazetelerde resimlerini görmek, daima mümkündür. Felekten bir kaç gece çalmak için işledikleri masum suçları, hırsızlık, dolandırıcılık, zimmet, ihtilâs ve sahtecilik gibi ufak tefek şeylerdir.

Migros'ta kahve tevziatı!..

Şükreden :

Şakir beyin zevcesi Şükriye ŞÜKRAN

KADIKÖY'DE Bostancı'ya giden tramvayın ikincisine zor atladım. Hemen tramvay kalktı. Arka sahanlıkta sekiz kişiydik. Önce sekizimiz de sahanlığa yerleşmeğe çalıştık. Aba terlik üzerine lâstik giymiş, şapkası keçeleşmiş ihtiyar, elindeki çıkını, tramvayın arka penceresinin önüne koydu. Kasketli, orta yaşlı biri de üstü samanla örtülü sepeti, tramvayın demir sandığının üstüne yerleştirdi. Bezgin yüzlü yolcuya:

— Sakın dayanma birader, içinde yumurta var, dedi.

Yol boyunca sekiz kişi arasında süren konuşma hep bu yumurtadan çıktı. Ama yumurta olmasaydı, yine bir konuşma konusu bulunurdu. İster yumurta olsun, ister çivi, ister hava... Dileğimiz, içimizi boşaltmak değil mi?...

Kendisine yumurta sepetine dayanmaması söylenilen:

— Kaça aldınız? diye sordu.

Soran adamın yüz çizgileri, sanki yerçekimi etkisiyle aşağı doğru sarkmıştı. Öbürü:

— Sorma, dedi, ateş pahası...

Şapkası keçeleşmiş ihtiyar:

— Şimdi ateş pahası olmayan ne kaldı? dedi, her şey öyle...

Bir ben ses çıkarmadım, bir de meşin ceketli, kara bıyıklı adam. Öbür altı kişi «âmin!» der gibi hep bir ağızdan:

— Doğruuu... dediler.

— Şimdi ne ucuz ki...

— Ucuzluk rüya oldu beyim, rüya...

— Bakalım, bu gidişin sonu nereye varır?

— Allah sonumuzu hayreylesin.

— Ben bu gidişte hayır görmüyorum.

— Bir gün önce iki liraya aldığın mal, ertesi gün iki buçuk lira oluyor? Bu nasıl iştir? Sen evinde uyurken, onlar uyumuyor, gece sabaha kadar fiyatları yükseltiyorlar.

— Pahalılığa da eyvallâh... İlle velâkin piyasada mal da yok birader.

Altı yolcu ayrı ayrı dert yanıyor, her birinin yargısını öbürleri:

— Eveeet...

— Doğru, çok doğru...

— Haklısın...

Diye onaylıyorlardı. Tramvay Altıyol'da durdu. İnen olmadı. Bir yolcu daha bindi, aramıza sıkıştı. Yumurtaların sahibi:

— Geçim çok zorlaştı, dedi, eskiden ekmek aslanın ağzındaydı. Şimdi, affedersiniz, aslanın ta gerisinde. Sok elini de çıkar bakalım.

Yeni gelen yolcu hemen söze karıştı:

— Her şey pahalı, ama ev kiraları tuz biber...

Hep birden, yine «âmiiin!» der gibi:

— Doğruuu... dediler.

Kimi pahalılıktan, kimi kiraların yüksekliğinden, kimi aranan şeyin bulunmamasından, kimi de «istimlâk» lerle yıkılan yapılardan dert yanıyordu. Ben orada konuşulanları yazmaktan çekinirim doğrusu. Öyle coşmuşlardı ki, sanki bu adamlar gecenin bir vakti işlerinden yorgun argın dönüp evlerine gitmiyorlar da, şu geçim sıkıntısını protesto için mitinge gidiyorlardı. Konuşmaları perde perde yükseldi, nutuk oldu. İçimden:

«— Etmeyin, eylemeyin vatandaşlar, yanıp yakılmakta az buçuk hakkınız var ama, büsbütün de sizin dediğiniz gibi değil. Hem böyle ileri geri konuşursanız önünde sonunda başınız bir gün belâya girer,» demek geliyor ama, korkumdan sesimi çıkaramıyordum. Kızgın adamın önünde durmaya, üstüne varmaya gelmez. Döğerler de, söğerler de... Onların düşüncesine katılmadım, en iyisi hiç sesimi çıkarmamak.

Tramvay Yoğurtçu durağından kalkınca, sahanlıktakilerin homurtusu, bağırtısı da son perdeyi bulmuştu. O zamana kadar benim gibi hiç konuşmayan meşin ceketli, kara bıyıklı adam artık dayanamadı:

— Kim demiş aranan şey bulunmuyor diye... Her şey var çok şükür... diye bağırdı.

Bu çıkışı yapan adamın yerine ben korktum. Bir kavga çıkabilir, sahanlıktaki yedi kişi meşin ceketlinin üstüne çullanabilirlerdi. Ayrı ayrı yedi kişiyi inceledim. Onlar da meşin ceketliye bakıyorlardı. Bir sessizlik geçti. Meşin ceketlinin ne dediğini, ne demek istediğini anlamamış gibiydiler. Adam şaka mı ediyor, yoksa dosdoğru mu söylüyor?

Meşin ceketli:

— Bir yok, yok diye tutturmuş gidiyoruz, dedi. Ne yokmuş? Arayınca her bir şey bulunuyor çok şükür...

Öbür yedi kişi sersemlemişlerdi. İlk kendine gelen, suratının çizgileri akmış gibi aşağı sarkık adam oldu:

— Çok şükür... Her bir şey bulunuyor.

Ötekiler, yine «âmiin!» dercesine hep bir ağızdan:

— Çok şükür... dediler.

Meşin ceketli,

— Pahalılık ta yok çok şükür... dedi.

Az önce pahalılık üzerine en keskin nutku çeken:

— Pahalılığı yaratan biz kendimiziz, dedi, pahalılık var, pahalılık var diyerekten zorlan pahalılık yaratıyoruz.

— Evet... Yok, yok diye her bir şeyi kuruttuk. Üstümüze uğursuzluk çökü. Her şey var çok şükür.

— Çok şükür...

— Çok şükür...

Meşin ceketli:

— Ben size hesap edeyim de görün, dedi, ben şoförüm. On altı yıl önce ayda yüz yirmi beş liraya çalışırdım. O zaman şekerin kilosu otuz kuruştu. Şimdi şeker iki lira. Ama benim aylığım da altı yüz lira. Ne olmuş? Şeker pahalanmış ama kazançlar da artmış.

Öbürleri,

— Arttı çok şükür... dediler.

Pahalılıktan söz edenlerden biri:

— Doğru, dedi, şimdi para bol... Çok şükür para bol.

— Çok şükür.

— Bir hamal bile günde on beş liraya para demiyor.

— Demiyor çok şükür.

Şapkası keçeleşmiş ihtiyar:

— Yokluğu yaratan, pahalılığı yaratan biz kendimiziz, dedi, biri çıkıyor «çay yok» diye ortaya bir lâf atıyor. Ondan sonra herkes beşer, onar paket çay alıyor. Sonra neymiş, çay yokmuş. Yok olur tabiî. Çok şükür her bir şey var.

— Çok şükür. bol bol var.

— Çok şükür...

Feneryolu durağında yolculardan biri:

— Çok şükür, çok şükür...

Diyerek tramvaydan indi.

Meşin ceketli:

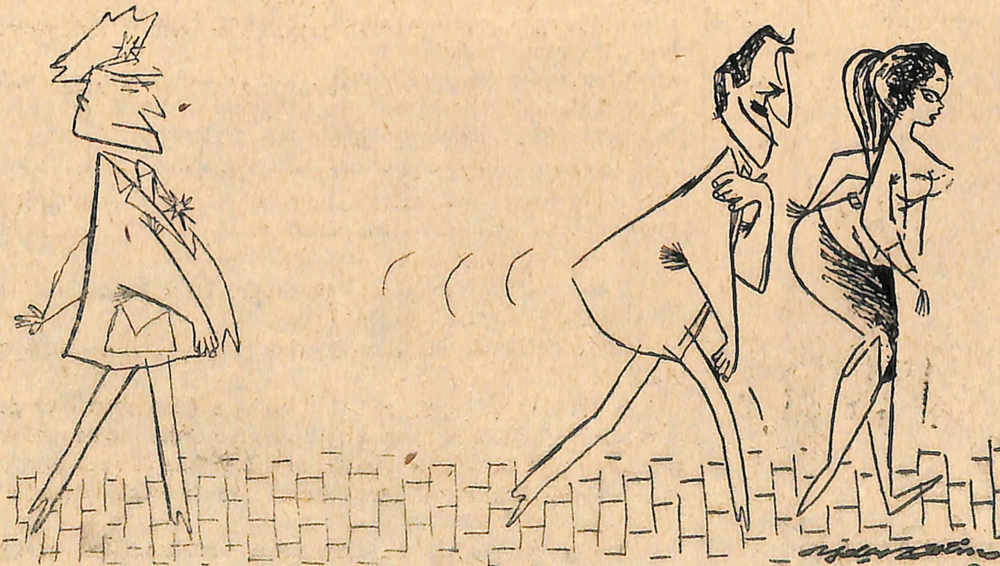
— Tabiî, şimdi kalkınma var, dedi, kalkınma olduğu için de dışarıya mal satıyoruz, dışarıdan mal almıyoruz. İşte o yüzden de bir kaç şey bulunmuyor.

«Çok şükür» demeğe alışanlardan biri:

— Bulunmuyor çok şükür, dedi.

Hemen kırdığı potu düzeltti:

— Kalkınma, dedi, yalnız bir

Sokak köpekleriyle mücadele ediliyor.. (Gazeteler)

kaç şey bulunmuyor. Zamanla onlar da bulunur çok şükür.

— Çok şükür.

Meşin ceketli:

— Çok şükür, dedi, şu İstanbul, İstanbul oldu olalı böyle bir kalkınma, böyle imar görmüş mü?

— Görmemiş çok şükür. Yâni, ş'mdi görüyor. Hazreti Sultan Fatihden beri kazma yüzü görmemiş sokaklar açılıyor.

— Açılıyor çok şükür.

— Ne var, ne yok yıkıyorlar.

— Yıkıyorlar çok... Yâni yollar açılıyor.

Caddebostanı'na kadar «çok şükür» dualariyle geldik. Sahanlıktaki yolcular teker teker inmişler, Caddebostanı'ndan sonra, meşin ceketliyle sahanlıkta karşı karşıya kalmıştım. Birden:

— Siz ne düşüncedesiniz? De mindenberi h'ç konuşmadınız, demesin mi?

Al başına belâyı, hem de püsküllü belâ... Omuzlarımı kaldırıp başımı içime çekip, iki elimi yana açtım. Yâni «Bilmem ki, ne diyeyim!...» demek istiyordum. Ben, ne ilk konuştukları kadar kötümser, ne sonradan «çok şükür» ded'kleri gibi de iyimserdim. Meşin ceketli bir daha sordu:

— Siz ne dersiniz?

Tramvay çok hızlı gitmese hemen atlayıvereceğim. Meşin ceketli zorba. Bir daha başımı omuzlarımın arasına çekip ellerimi yana açtım, dudaklarımı büzdüm.

Meşin ceketli:

— Bu alçaklar var ya, dedi.

— Hangileri? diye sordum.

— Deminden beri «çok şükür» deyip duranlar.

— Evet...

— Şimdi onların hepsi bana küfür ediyor. Burada «çok şükür» derken bile içlerinden geçenleri biliyordum. Bunlar nereye çekersen oraya gider. Yeter ki çeken kuvvetli olsun. Böyleleri ne İsâ'ya yâr olur, ne Musâ'ya dost olur.

Tramvay Erenköye geliyordu.

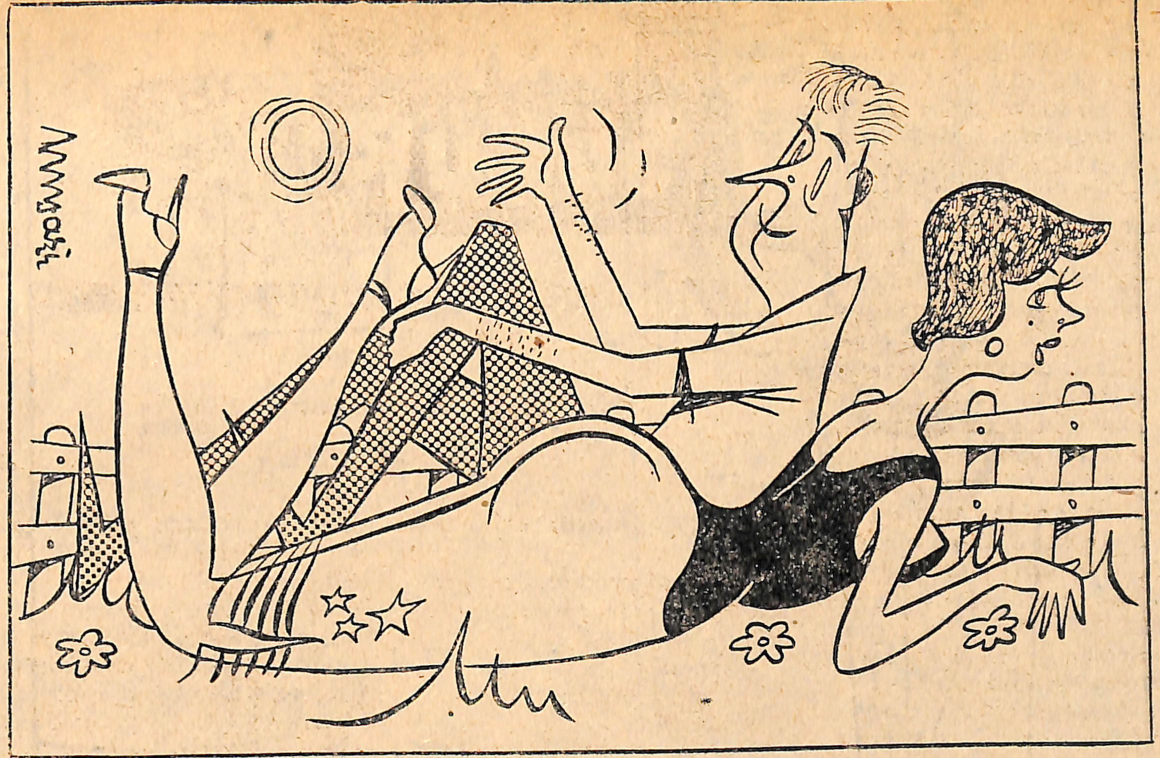
— Ne dersiniz, pahalılık var mı?

Meşin ceketlinin nasıl bir kar şılık istediğini anlayamadığım için zor bir duruma düşmüştüm.

— Aranan şey bulunmuyor mu? Pahalılık var mı?

— Çok şükür, dedim.

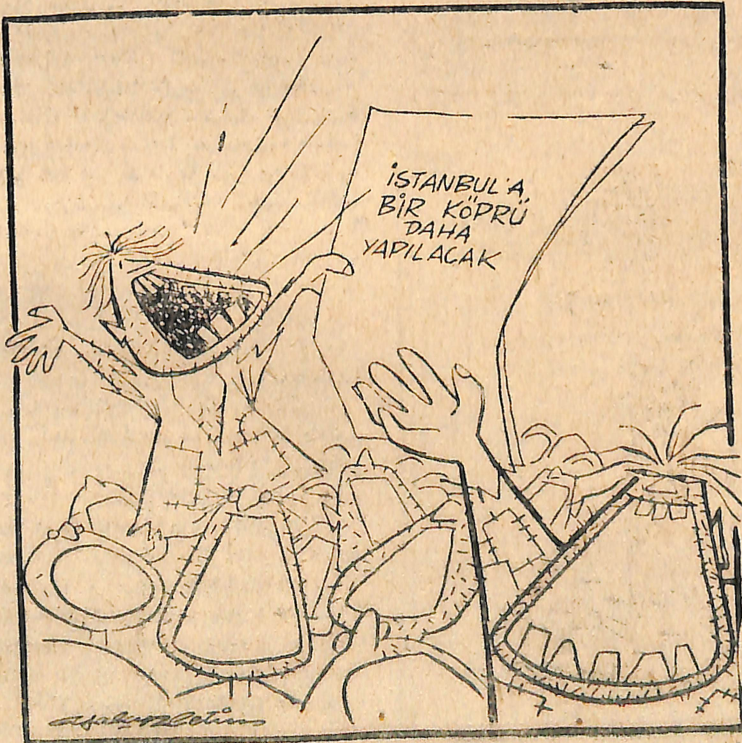
Tramvay durdu da hemen ye re atladım. Elbette «çok şükür!», meşin ceketliden kurtulmuştum.

— Bütün gün seni düşünüyorum...

— Lâf, Orhan da böyle söylüyor...

— Olabilir... Fakat ben ondan daha erken kalkıyor, ve daha geç yatıyorum!..

— Yaşasın Prost!..

MİNİK HİKÂYE :

TABİÎ O MÜSTESNA

HARUNÜRREŞİD'in zamanında... O zamanın hangi zaman olduğunu bilirsiniz, değil mi? Şu, Binbir gece hikâyelerinin geçtiği devirler...

Hind'den gelen kervanlardan biri Bağdat'ta bir müddet kalmıştı. Kervan yolcuları arasında zengince bir Daghbi vardı. Adı Daghbi'ydi adamın ama, kendisi gayet akıllıydı. Şişman ve midesine düşkünlükten başka bir kusuru yoktu.

Kervan'ın Bağdat'ta nekadar kalacağını öğrenince, şehri gezmeğe çıktı. O zamana kadar bu dillere destan beldenin yalnız adını ve şöhretini duymuş, ama nasıl yerdir, görmemişti.

Çarşıyı gezdi. Cami-i Ömer'i gördü. Öğleye doğru, bir yandan sıcak, bir yandan açlık canına yetti. Nihayet güzel bir aşçıyı gözüne kestirip girdi. Bir mükellef karnını doyurdu.

Daghbi, yemekten sonra, tâcir'i çağırttı:

— Ey Bağdadi! dedi. Söyler misin borcum kaç dinar veya kaç gümüştür?

Tâcir, yani aşçı dükkânının sahibi, Daghbi'yi bir süzüşte hem yabancı, hem zengin olduğunu anladı:

— Efendimiz yediklerinden memnunlar mıdır? diye yerlere kadar eğilip sordu.

— Şüphesiz... Dünyada kimsenin yiyemiyeceği kadar nefis yemekler yedim...

Tâcir, gözlerini tavana dikti:

— Lütfen Hârunurreşit müstesna, deyiniz...

— Yok, yok, dedi yolcu, yemeklerin okadar lezzetliydi ki, hiç kimseyi istisna etmeğe sebep göremem...

— Ama bu usuldendir.

— Ben yabancıyım, sizin usullerinize uymağa mecbur değilim..

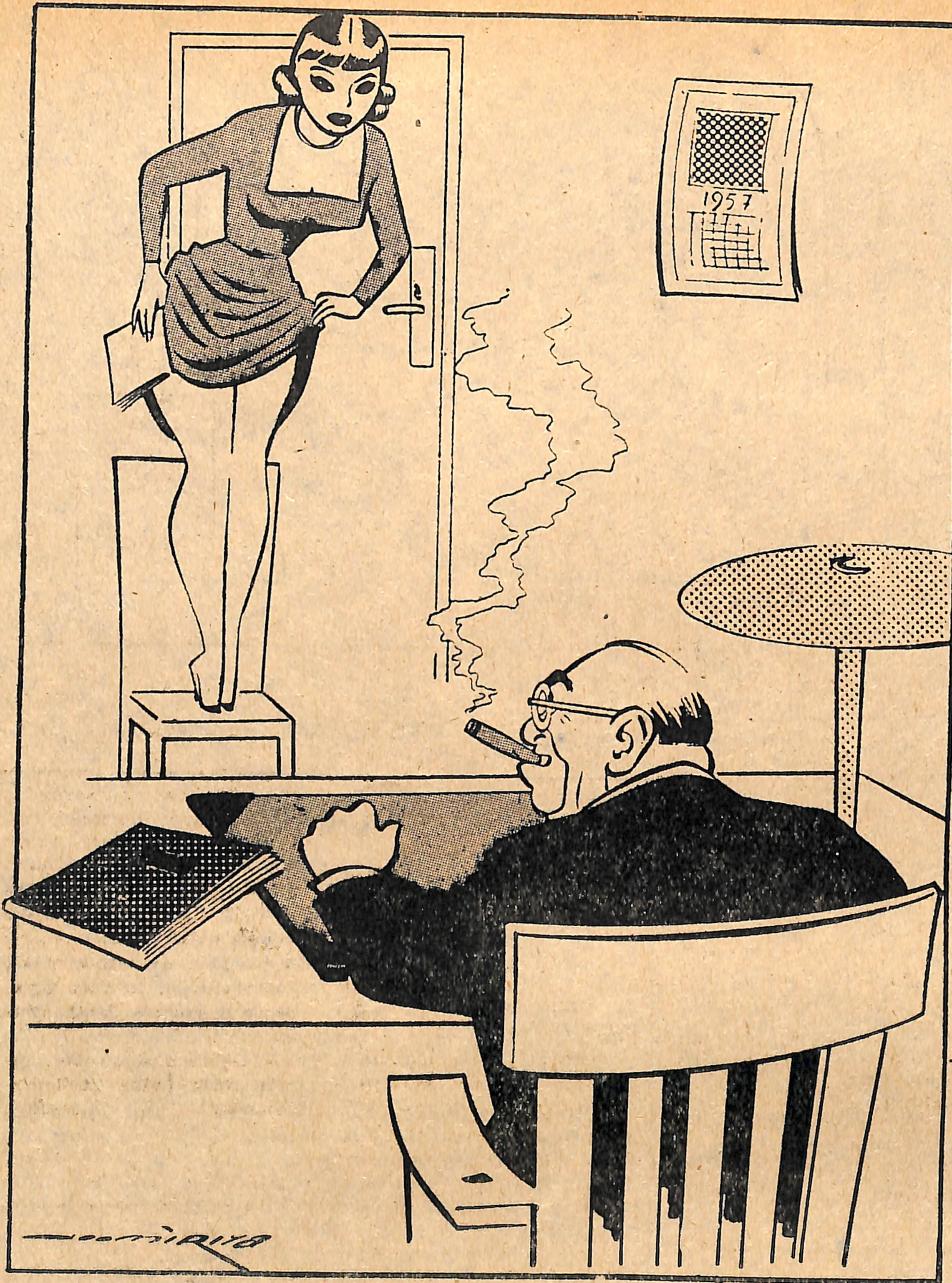
— Olmaz, mutlaka demeniz lâzım.

Vur, tut derken müşteri ile tâcir Kadı'nın huzuruna çıktılar. Kadı:

— Ya Daghbi, dedi, yediğin yemeğin güzelliğini överken yeryüzünde hiç kimsenin yiyemiyeceği kadar nefis şeyler yedim deyip Harunürreşid'i istisna etmediğin için seni beş dirhem gümüşe, yahut beş saat hapse mahkûm ettim. Tercih hakkı senindir! Hükmünü verdi.

Daghbi, gümüşleri oracıkta ödedi. Mahkemeden çıkarken de bağırdı:

— Ömrümde şu aşçı kadar sersem herif görmedim. Ama, tabii Harunürreşit müstesna!..

— Fare olmadığına emin misiniz? İyi bakınız kuzum!..

HAFTANIN ŞAKALARI

Karşılık

Yazıhaneye gayet genç, gayet güzel, gayet sarışın bir âfet girdi. Büro şefinin karşısında, sanki film festivalindeymiş gibi bir kırıttı:

— İş arıyorum... dedi.

— Bizde iş yok artık...

— Siz bana iş verin, ne olursa olsun. Zararlı çıkmazsınız.

— Ne yaparsınız yani? diye sordu şef.

— Patronla evlenir evlenmez sizi terfi ettiririm!

Değişiklik

Şehir Tiyatrosu turnedeydi. İ. Galip Arcan da turneye katılmıştı. Oynadıkları bir piyeste, Galip, çirkin bir kaatil rolündeydi. Yüzünü de elhak benzetmişti kaatile...

Piyesin bir sahnesinde, rol icabı Nezihe Becerikli:

— Eyvah... dedi, yüzünüz nekadar değişmiş, biliyor musunuz?

Seyirciler arasından bir ses yükseldi:

— Karışma bayan... Bırak o suratı değiştirsin acık...

Ne biçim ressam?

Esat, malûm, son derece çapkın bir adamdı. Bir arkadaşı, onu manzara resmi yapan başka bir ressam arkadaşına götürmüştü. Ressamın karısı çok sevimliydi:

Bir hafta sonra, Esat, manzara ressamını ziyarete gitti. Baktı, adam evde. Sekiz gün sonra yine gitti. Baktı, ressam yine evde. Dayanamadı, sordu:

— Kuzum, sizin için manzara ressamı diyorlar... Ama, bakıyorum havalar da güzel gittiği halde hep evdesiniz. Kuzum siz hiç kıra gidip resim yapmaz mısınız?

Palavra

Geçen dünya savaşında, bir İtalyan birliği, düşmandan bir esir yakalamıştı nasılsa. Yolunu şaşırdığı için ellerine düşmüş olan esiri sorguya çektiler. İtalyan kumandanı sordu:

— Doğru söyle, nerden geliyorsun?

— Bizim birlikten...

— Ulan sen kimi korkutacaksın bu palavralarla? Doğruyu söyle...

— Doğru söylüyorum. Bir de arkadaşım vardı yanımda.

— Palavrayı bırak, doğruyu söyle diyorum. Bizi korkutamazsın, anladın mı? Arkadaşı varmış!

Ne yaparsın?

Vahdet Gültekin, sokakta bir dilenciye beş kuruş verdi. Dilenci azametli bir tavırla genç muharrire çıkıştı:

— Ne yapayım ben bunu?

Vahdet, hiç sükûnunu bozmadı:

— İlk rastladığın fakire ver!

İtizar!

Meşhur Gitarist George Gobel dinleyicilerinden o gece gitar çalamıyacağı için özür diledi ve sargılar içindeki elini göstererek:

— Dün akşam dedi saat üç sıralarında şerefime verilen bir partiden güzel güzel evime dönüyordum. Tam bizim sokağın köşesini dönerken münasebetsizin biri parmaklarıma basmaz mı?

KOCAMAN LAFLAR

★ *İyilik eden sussun, iyilik edilen konuşsun.*

★ *Bir kadını beğenen diğer bir kadın çok sempatiktir; fakat bir kadından nefret eden kadın fevkalâde güzel olur.*

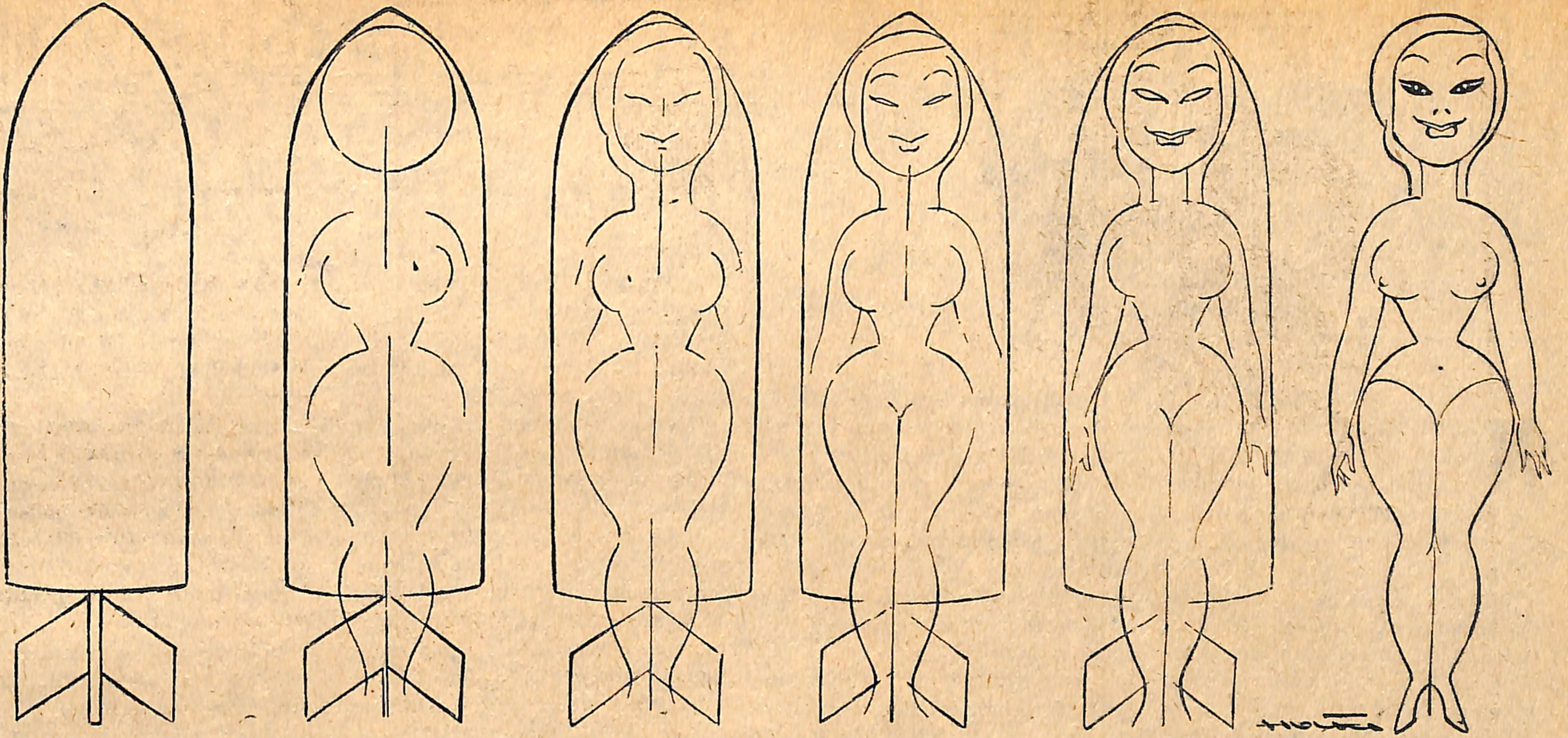
★ *Kadınların şeytanla yapılacak işleri kalmayınca kendilerini Allaha verirler.*

★ *İzdivaç bir piyangodur. Bilet almak için erkekler hürriyetlerini, kadınlar saadetlerini satarlar.*

★ *Bir şaka veya lâtife hakkında gülmeniz bittikten sonra hüküm veriniz.*

★ *Bazı erkekler yoruldukları için, kadınların bir kısmı da merak saikasiyle evlenirler; neticede ikisi de sukutu hayâle uğrarlar.*

★ *Çocuklar bıçakla nasıl oynarsa, kadınlar da güzelliklerile öyle oynar ve kendi kendilerini yaralarlar.*

Atom tehlikesi!..

Milyonerin zihniyeti

Jethro, hafta sonu tatilini Amerika'da âdet olduğu üzere, misafir olarak geçirecekti. Misafir kalacağı villâ, madeni eşya alım satımı yapan bir milyonere aitti. Evin büyük oturma salonuna girdiği zaman, milyonerin en küçük oğlunun elinde bir keserle antika mobilyalara çivi çaktığını gördü. Dayanamadı ve milyonere:

— Bu dedi, size harhalde pahalıya mal oluyor.

— Neden olsun, çivileri toptan aldım... (Amerikan)

MİLLETLERİN GÜLDÜKLERİ

Unutkan!

Çok unutkan bir adamdı. Bir gün öğle yemeği için gittiği bir lokantada bir adam gördü.

Gayet iyi tanıdığı biriydi bu ama nereden, bir tülü çıkaramıyordu. En sonunda dayanamadı, kalktı adamın masasına gitti sordu.

— Affedersiniz, sizi galiba en son olarak Marsilya'da görmüştüm.

— Hayatımda Marsilya'ya hiç gitmedim.

— Öyleyse Sorbon Üniversitesinde aynı sınıftaydık ha?

— Üniversite tahsilim yok benim.

— Haaa... Şimdi hatırladım, Normandie'den...

— Normandie'de hiç bulunmadım. Sersem, ben senin kardeşin Hanry'yim.

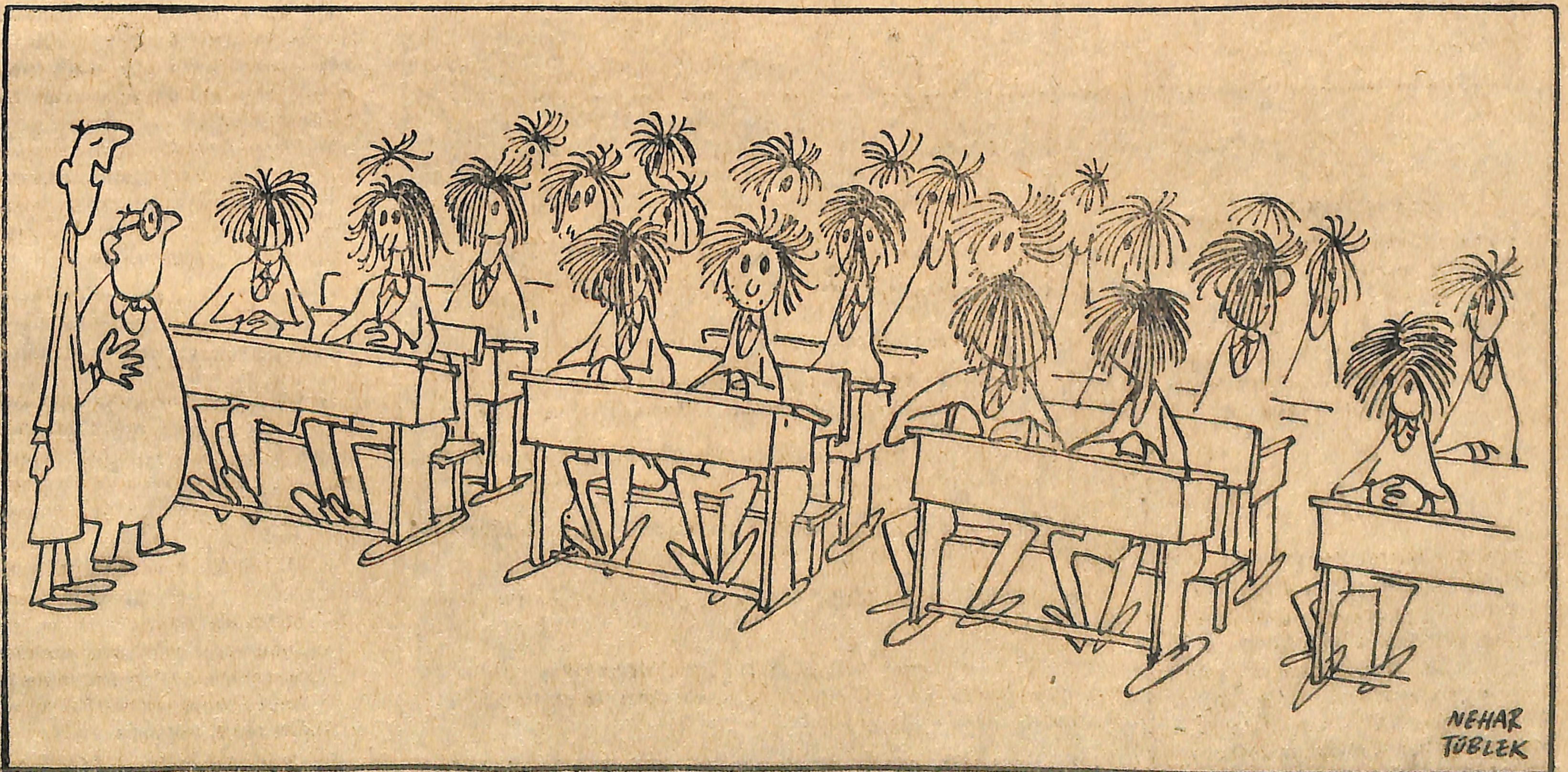
Âdet yerini bulsun!

Çok hasis ve şerir birinin cenaze merasimi yapılıyordu.

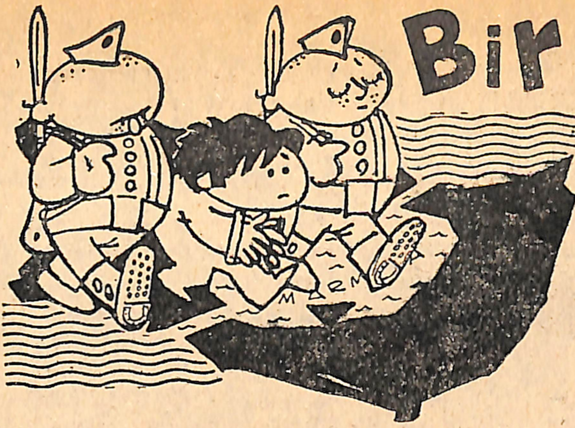
Papaz cenazenin başına geçti ve âdet olduğu üzere ölenin bir baba, bir patron ve koca olarak sahip olduğu meziyetleri sayıp dökmeğe başladı. On dakika kadar derin bir hayret içinde bu lâfları dinliyen dul kadıncağız, en sonunda dayanamayıp yanında duran oğluna:

— Oğlum dedi, git bak... Orada yatan adam hakikaten baban mı?.. (İtalyan)

Jul Brynner saç modası okullarda yasak.. (Gazeteler)

— İşte müdür bey... Bizim sınıfta Jul Brynner'i taklit eden talebe yok!..

Bir sürgünün hatıraları

Perensipli Ressam!

Yazan :
AZİZ NESİN

— 5 —

NAPOLYON bile Moskova bozgunundan benim gibi dönmemiştir. Otele süklüm püklüm bir gelişim var, şimdi her hatırladıkça gülmekten, gözümden yaş gelir.

Düşmek, insanları en kolay, en çok güldüren bir harekettir. Nereden, nasıl olursa olsun düşen insana gülünür. Bu yüzden sirk palyaçoları, ikide birde düşer düşer yuvarlanırlar. Düşen insanın mevkii, kişiliği, kudreti, büyük, yüce oldukça gülünçlüğü de artar. Her hangi bir insan düşerse, şöyle bir güler geçeriz. Üniformaları içinde askerleri önünden haşmetle geçen bir kıral düşerse, gülmekten kırılırız. Bu, bir genel kuraldır ama, ben düşen insanlara hiç gülmedim. Onlara hep acıdım. Ama kendim düştüğüm zaman, gülmekten bir türlü yerden kalkamadım. Açlıktan otelin merdivenlerini zor çıkıyordum. Birisi:

— Merhaba, dedi.

Benim yaşımda, tanımadığım bir adam. Ben de ona:

— Merhaba, dedim.

— Odama buyurmaz mısınız? dedi.

Buyurmaz olur muyum? Açlık, yorgunluk, soğuk canıma tak demiş. Belki bir çay ısmarlar, belki, belki, belki de yemek yedirir.

Adamın odasına girdim. Sobası gürül gürül yanıyor. Sıcağı görür görmez, hani tavuklar toprakta eşelenip nasıl silkelenirlerse, ben de öyle saçımdan tırnağıma silkelenerek titredim.

Odada yağlı boya tablolar, boya tüpleri, fırçalar, boş çerçeveler, gerilmiş tuvaller vardı. Adam:

— Ben, ressam (.........), dedi, zatıâlinitzi gıyaben tanırım. Hayranlarınızdanım.

Hemen sandalyeye oturdum.

— Rahatsız mısınız? dedi.

Kimbilir ne hale gelmişim de, adam böyle soruyor.

— Evet. Üzerinize âfiyet, biraz kırıklık var.

Ressam, hemen gardroba saldırdı. Bir şişe çıkardı, su bardağına rakıyı doldurdu.

— Soğuk algınlığına, kırıklığa birebirdir üstad.

İnsan, var olduğuna inandığı değerinden bir şeyler yitirmeğe başladığını görürse «üstad» sözünden hoşlanıyor.

Rakı dolu bardağı masanın üstüne koydum. Hani o açlığın üzerine, boş mideye rakı değil ya, İngiliz tuzu, Hintyağı bile içmeğe razıyım. Hiç olmazsa, meze diye, bir iki leblebi versin, yeter.

O durmadan bana olan hayranlığından anlatıyor. Yazılarımı kaçırmadan okurmuş. Mücadeleci insanlara bayılırmış.

Bizde mücadeleci insanlara bayılanlar çoktur. Bunun nedenini bir zaman uzun uzun düşündüm. Memleketimizde boğa güreşi âdet olmamış. Oysa insanlar bir meydanda azgın bir boğa ile bir insanın boğuşmasından çok hoşlanıyorlar. Boğa, azmamış bile olsa, önüne kırmızı paçavra tutup, orasına burasına şiş batırıp onu kızdıracaksın. Sonra boğa ile insan boğuşacak, seyirciler, boğanın yenilmesini istermiş gibi görünürler ama, yalandır. Doğrusu, boğanın dövüşçüyü parçalamasını isterler.

Bizde boğa güreşi âdet olmadığı için, onun yerine, bizim insanlarımız, mücadele edilmesini sever, mücadeleci insanlara bayılırlar. Mücadeleci insanları severler de, mücadele etmesini sevmezler.

Ressam:

— Ben, mücadeleci insanlara bayılırım, diyordu.

Ressamın babası da mücadeleci bir insanmış. Jön Türklerdenmiş. Siz hiç, babası Jön Türklerden olmayan, İttihatçılardan olmayan, Hareketordusundan olmıyan birini gördünüz mü? Hiç değilse, efendime söyleyim, memleketi kurtarmıştır.

Beynim işlemiyor, yemekten geçtim, bir dilim kuru ekmeğe razıyım. Bir kere karnımı doyursam, aklım başıma gelecek, ondan sonra ne yapacağımı düşüneceğim.

Ressam bardağını kaldırdı. Ben bardağı kaldırdım. Tokuşturduk, içtik.

Midemde bir alev yandı. Sonra o alev bütün kanıma dağıldı, gözlerimden fışkırdı.

Ressam, benimle konuşurken iki üç cümlede bir «perensip» diyordu. Prensibe, perensip demek herhalde daha bir cakalı oluyor.

— Ben perensip adamlarına bayılırım içelim üstad...

İçiyoruz.

— İnsan dediğin perensip sahibi olmalı. Ama, içmiyorsunuz, haydi şerefe...

Üçüncü bardağı da içtik. Meze falan çıkardığı yok. Rakıya «perensibi» meze yapıp içiyoruz.

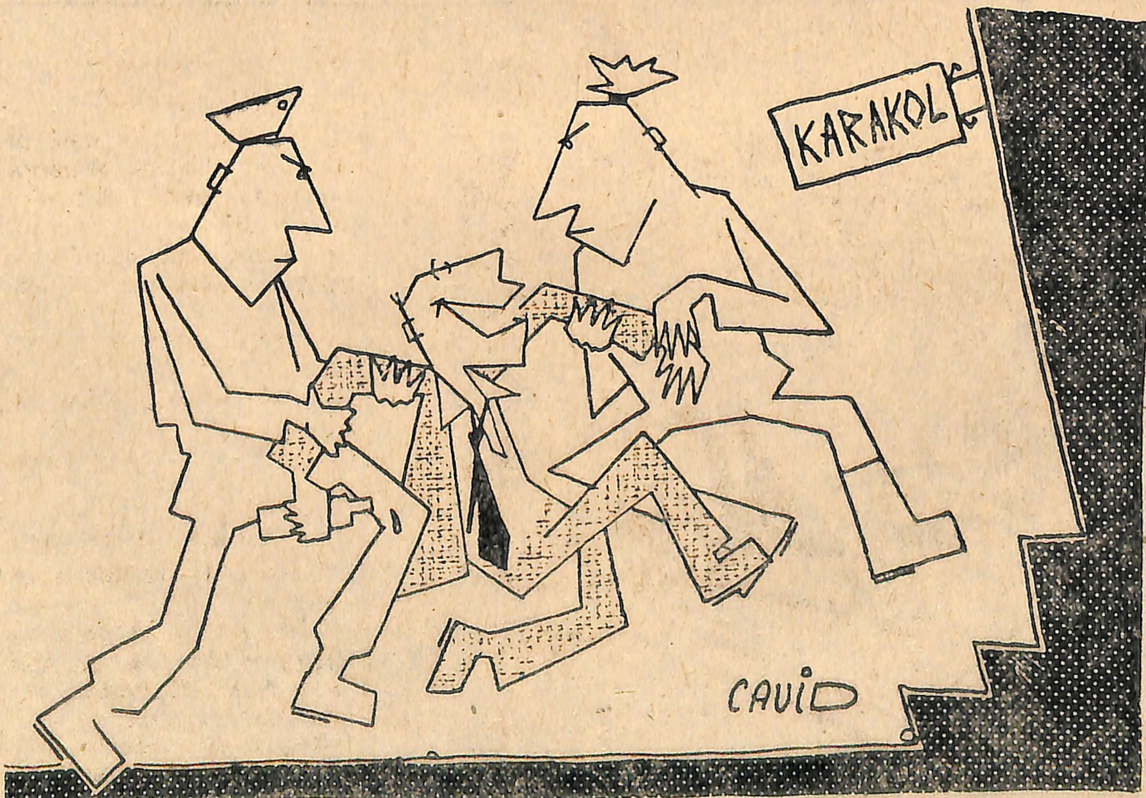
— Hayatta perensip esastır üstad. Bir insan perensipten ayrılmamalı.

Kaç bardak rakı içtiğimi bilmiyorum. Hayal meyâl, şöyle tutuna tutuna merdivenlerden çıktığımı, sonra odamın kapısına öğürtüyle düştüğümü hatırlıyorum.

Perensip sahibi ressam, hiç olmazsa bir iki leblebi olsun meze diye verir sandım, o kadar rakıyı içtim. Mezeden geçtik, içim dışıma çıktı. Midemde ne var ne yoksa - zaten bir şey yoktu ya - onu da perensip uğuruna dışarı çıkardım.

(Devam edecek)

Bir sarhoş, evinin yolunu şaşırdı!.. (Gazeteler)

— Yaşadık... Nekadar pataklasalar bizim karı kadar dövemezler!..

※

Haklı istek

Peyami Safa, bir konferans veriyordu. Bir ara, birdenbire konusunu bıraktı, seyircilere döndü ve şöyle dedi:

— Şayet konuşanlar, uyuyanlardan fazla gürültü etmeseler, arada beni dinlemek lütfunda olanlara iyilik etmiş olurlar.

※

Kim acaba?

Cenaze Eyüpsultana defnedilecekti. Tam orada, merhuma karşı son vazifesini yapmağa gidenlerin arasına karışan iki ıskatçıdan biri, ötekine sordu:

— Efendi, biliyor musun, gömülecek olan kim?

Öteki bildi:

— Şu tabuttaki!

Yazan : **Giovanni Guareschi**

Çeviren : **Adnan BENK**

BUGÜN biraz sakinleştim de, yirmi altı gün arayla doktorun haklı olduğunu anladım. Evet, yirmi altı gün oluyor, kafatasımın içine çekidüzen vermek için gidip bir doktorun kapısını çalmıştım.

Talihim varmış, karşıma yaşını başını almış, efendiden bir adam çıktı: Ünlü bir doktor... «Ne var?» der gibilerden suratıma baktı, ben de kendisine neden başvurduğumu anlatmağa çalıştım.

«Her akşam, saat onyedi sularında, Allahın belâsı bir çekiç harekete geçiyor, beynimin orta yerine iniyor, karanlık çökmeden de durmuyor.»

Adamcağız kaşlarını çattı.

«Çekiç mi? Ne gibi yani?»

— Yukarıdan aşağı, dedim.

Doktor gülümsedi:

«İyi anlatamadım galiba; çekiç derken neyi kastettiğinizi öğrenmek istiyordum.»

Bu kadar okumuş, bilgili bir insanın, bukadar basit bir âlet hakkında sorular sorması tuhafıma gitmişti. Gene de, dilimin döndüğü kadar açıklamağa çalıştım.

«Çekiç derken, bir sapa tutturulmuş, dikdörtgen biçiminde bir demir külçesini kastediyorum; sapından kavradınız mı, bu âletle duvara çivi çakar, ya da bir termometreyi ezebilirsiniz.»

Ağırbaşlı bilim adamı, mânalı bir şekilde kollarını açtı, sabırsızlandığını belirten bir sesle:

«Hey Allahın sevimli kulu! dedi; ben ne soruyorum, siz ne söylüyorsunuz. İki kelimeyle anlatsanıza bana şu hastalığınızı.

— Başım ağrıyor, dedim.

Bu kestirme cevap üzerine, ünlü doktor artık meseleyi inceliyebileceğine karar verdi. Nasıl bir ağrı duyduğumu, ne zamanları duyduğumu, ağrımın sürekli mi yoksa aralıklı mı olduğunu sordu, sonra da durumu özetledi:

«Anladığıma göre, her gün, saat onyedi sularında, beyninizin merkez bölümünde, korkunç bir çekiç inip kalkmağa başlıyor, hava kararmadan da durmuyor. Anlatmak istediğiniz buydu, değil mi?

— «Evet, dedim.

Ünlü doktor nabzımı yokladı, kalbimi, göğsümü dinledi; sonra biraz düşündü.

— Sigara?

— Hayır.

— Şarap?

— Hayır.

— Alkol?

— Hayır.

Doktor, gözlerimin içine baktı, kibar fakat kesin bir sesle:

«Hiç mi?» diye üsteledi.

Biraz sıkılmıştım; insan doktordan bir şey saklamamalı...

«Doğrusunu isterseniz, dedim, bir ay önce küçük bir kadeh likör yuvarlamıştım.»

Ağırbaşlı doktor, gözünü gözümden ayırmaz olmuştu.

«Kadın?» diye sordu.

— Evliyim, dedim, kıpkırmızı kesildim.

Fakat adamcağız bu cevabı alınca,her nedense sabırsızlandı:

«Size kadından bahsediyorum!» diye haykırdı.

Anlaşılan bu işte bir terslik vardı.

«İyi ya, dedim, benim karım da bir kadındır...»

O zaman güldü, fakat sinirinden güldüğünü anlıyordum.

«Kadın derken, öteki kadınları, yani insanı eğlendiren kadınları anlatmak istemiştim.»

Kıpkırmızı kesildim:

«Vallâhi, doğrusunu isterseniz, 1932 yılında, şöyle sarışınca bir...»

Ünlü doktor, gerisini dinlemek istemedi, sorguya devam etti:

«Geceleri çalışır mısınız?

— Hayır.

— Kafa işçisi misiniz?

— Hayır. Gazetelere yazı yazarım.

— Et, salça?

— Meraklısı değilim!»

Kısa bir sessizlik oldu, sonra doktor sesini daha alçaltarak sorguya devam etti:

«Toz falan?»

— Hayır, biraz karabiber.

— İyi anlatamadım; keyif verici, ya da tenbih edici maddeleri soruyorum.

— Arasıra bir aspirin.

— Kahve?

Çaresizliğimi gösteren bir el hareketi yaptım, gülümsedim.

Doktor hemen atıldı:

«Bu bir şey ifade etmez, karaborsadan bulabilirsiniz.

— Hayır.»

Bu cevap üzerine ünlü doktorun sabrı tükendi:

«Bu ne biçim iş! diye haykırdı; kahve içmezsiniz, esrar çekmezsiniz, sabahlamazsınız; dimağ yorucu bir iş yapmazsınız, kadınlarla düşüp kalkmazsınız, içki içmezsiniz, sigara kullanmazsınız. Size ne yi yasak edeceğim ben?»

Adam bayağı içerlemişti; başımı önüme eğip kös kös dışarı çıktım. Sokak kapısına varınca, aklıma bir şey geldi, döndüm.

«Affedersiniz doktor, dedim, gerçi alkolle başım hoş değildir, esrar da çekmem ama, nane tiryakisiyim.

— Nane tiryakisi mi? O da neymiş?»

Doktor bir kaşını havaya kaldırmış, beni süzüyordu:

«Yani, dedim, her gün iki tanecik nane şekeri yerim.

— Yaaaa! diye haykırdı; baş ağrısından kurtulmak istiyorsanız, bundan böyle ağzınıza nane şekeri koymıyacaksınız.»

Aradan yirmi altı gün geçti, bu gün doktorun haklı olduğunu anlıyorum. Nane şekerini keseli, baş ağrım kalmadı. Bukadar ucuza atlatabildiğim için, kendimden memnunum, iki nane şekerinden olmuşum, ne çıkar. Doktorun sorularına «evet» diye karşılık verseydim, bu gün ne sigaramı fosurdatabilecektim, ne içkimi içebilecektim, ne de sabahlıyabilecektim. Oysa ki, oldum olası, kendimi hiçbir zevkten mahrum etmedim, daha bir müddet de etmemek niyetindeyim.

Büyük sır

Harp sırasında Lord Halifax İngiltere'yi temsilen Amerika'ya gelmiş; kendisine bütün en yeni ve gizli silâhlar, müstahkem mevkiler gösterilmiş, böylece bütün Amerika dolaştırılmıştı.

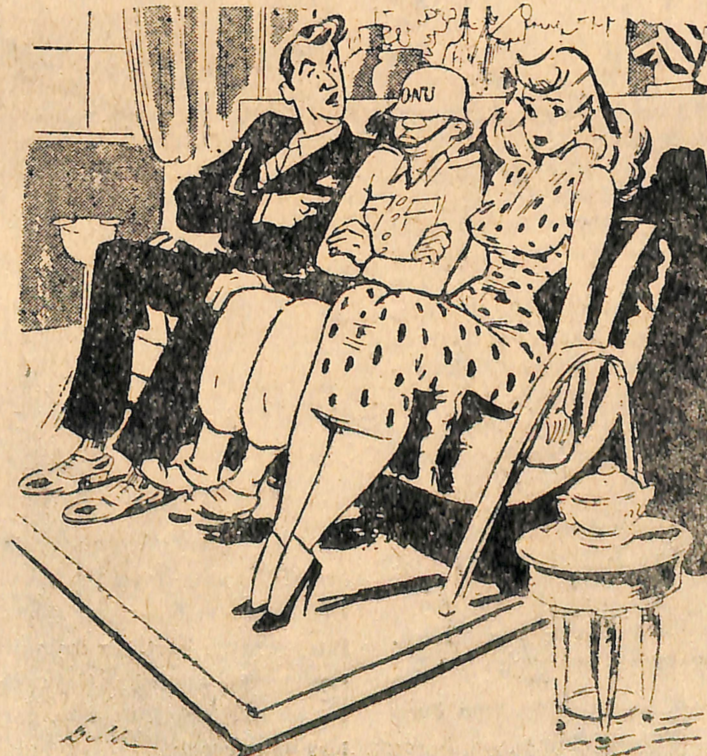
Döneceğine yakın, Annapolis'teki tevekkufunda, bir sabah erken kalktı ve yürüyüşe çıktı. Fakat birden karşısına çıkan bir nöbetçi, kendisini durdurdu. Lord, kendisini tanıttı fakat nöbetçi yine bırakmıyordu. Lord Halifax dayanamadı, sordu:

— Ben sizin en gizli müstahkem mevkilerinizi, silâhlarınızı gördüm, burada ne var sanki?

Nöbetçi:

— Gör, dedi. Ordu futbol takımı gizli bir antrenman yapıyor, kimseyi bırakamam.

(İngiliz)

— Bu Birleşmiş milletler askerini de ne diye aramıza koydu annen?..
— Hudut bölgesini korumak için!..

Nasıl gidilir?

Dalgın Maestro, acele ile Carnegie Hall'deki konserine koşuyordu. Adamın biri yolunu keserek:

— Affedersiniz, dedi Carnegie Hall'e nasıl gidilir biliyor musunuz?

Maestro ciddiyetle cevap verdi:

— Sadece çok, pek çok çalışmakla...

(Amerikan)

Zamane kızları

Büyükanne torunlarına çıkışıyordu:

— Siz zamane kızlarının hiç bir şeyden haberiniz yok. İğne ne işe yarar, diye sorsam, onu dahi bilmiyeceksiniz.

Kızların biri atıldı:

— Ben biliyorum büyükanne, plâk çalmağa yarar.

(İsveç)

— Bizim takım gene adam adama oynuyor!..

MUAYENE

Sosyetenin vücut güzelliğiyle olduğu kadar hoppalığiyle de meşhur kadınlarından biri, gece hayatının tabiî neticesi, yorgunluktan rahatsızlanmış, bir dahiliyeciye gitmişti. Doktor onu soyundurduktan sonra, bütün meslekî soğukkanlılığını kaybetti. Elle muayeneye koyuldu. Muayene uzayınca kadın dayanamadı:

— Doktor, dedi, sonunda ben mi size para vereceğim, yoksa siz mi bana vereceksiniz?

⁂

Koleksiyon

Rasim Kuru, karısı ve çocuklariyle seyahate çıkmıştı. Kamara arkadaşı, vapurda kendisine sordu:

— Çocukları evlât mı edindiniz? Biri sapsarı, öbürü esmer, öteki de âdeta zenci...

Rasim Kuru sırıttı.

— Hayır... Kendi çocuklarım... Karım da, ben de seyahati çok severiz de...

⁂

Eh... Artık!

Diş hekimi Hikmet Karabey, ayni zamanda edebiyata meraklıdır. Çok acemi olduğundan boyuna onun bunun şiirlerini kopya edip kendi yazmış gibi okur. Zevk bu ya...

Bir gün, kendisine tedavi olmağa gelen bir muharrir, masa üstünde bir kitap gördü:

— O ne Hikmet? diye sordu.

— Cahit Sıtkı'nın son şiirleri...

Muharrir güldü:

— Desene yine bir şiir kitabı hazırlıyorsun!

MİNİK HİKÂYE

SON ÇARE!

MEKSİKA'nın idare merkezi, başşehri Meksiko...

Meksiko büyük şehirdir. Büyük ve yüksek...

Yüksek, çünkü orada da Nevyork'taki gibi gökleri tırmalayan büyük binalar var.

İşte 12 Temmuz 1956 günü, öğle üzerine yakın, bu binalardan birindeyiz. Birinde, fakat beşinci katında. Daha yukarıya doğru seksen kat var...

Don Juan del Alvarez, beşinci katı tamamiyle işgal eden muazzam iş idarehanesinin patronu ve zengin bir adamdır. Zengin olduğu kadar da cimridir ha...

Don Juan del Alvarez, bütün katı bürosu için kiraladığı ve muazzam kira ödediği halde, kendisi caddeye bakan, tek pencereli bir odayı makam tutmuştur.

Don Juan del Alvarez, nefis havana sigarasını tablaya bıraktı. Göbeğini biraz daha yayarak öğle siyestasına hazırlandı.

Birdenbire bir vızıltı. Vızıltı yaklaştı, uğultu oldu. Don Juan del Alvarez, yumuk gözlerinden birini lütfen araladı:

— Hah, hah... diye düşündü. İtfaiye arabaları.. Muhakkak yine birinin ocağı söndürülecek...

Uğultu, cankurtaran düdükleri yaklaştı, yaklaştı ve tam kendisinin altında durdu. İş adamı, muhteşem göbeğinden umulmıyacak bir çeviklikle yerinden fırladı. Tam o anda da burnuna bir yanık kokusu kokusu gelir gibi oldu; hemen pencereye seğirtti. İstorları bir de açtı ki, itfaiye tam penceresinin altında. İşaretler ediyorlar.

Don Juan del Alvarez kapıya koştu. Açmasiyle kapaması bir oldu. Çünkü dışarısı alevler içindeydi. Pencereyi açtı.

Aşağı baktı, ama başı döndü. Sekiz, on itfaiye eri çember olmuşlar, geniş tepsiye benzer bir yelken bezini geriyorlardı. Kumandan da ona bağırıyordu:

— Atla!.. Ya atlar kurtulursun, yahut kebap olursun!

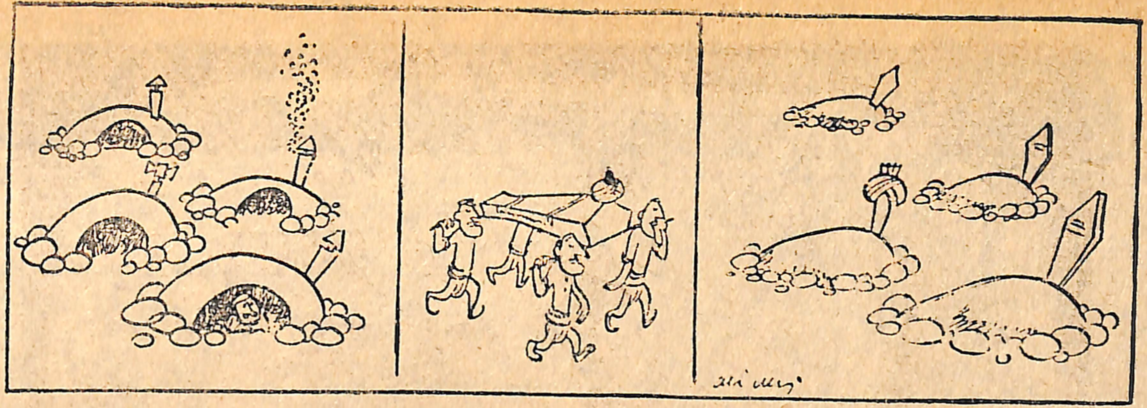
Del Alvarez bir an tereddüt ettikten sonra, kendini boşluğa bıraktı. Gergin beze düşmesiyle ters yüzüne fırlaması bir oldu: Üçüncü katın camından içeri... Bir daha atladı, bir daha sıçradı. İkinci kattan içeri. Bir daha atladı, bu sefer yine üçüncü kata kadar sıçradı. Son bir defa atlayınca, itfaiye kumandanı tabancasını çekti ve Alvarez'i bir kurşunda, gergin beze düşürdü. Sonra etrafındakilere emir verdi:

— Haydi, şimdi öbür pencereye!

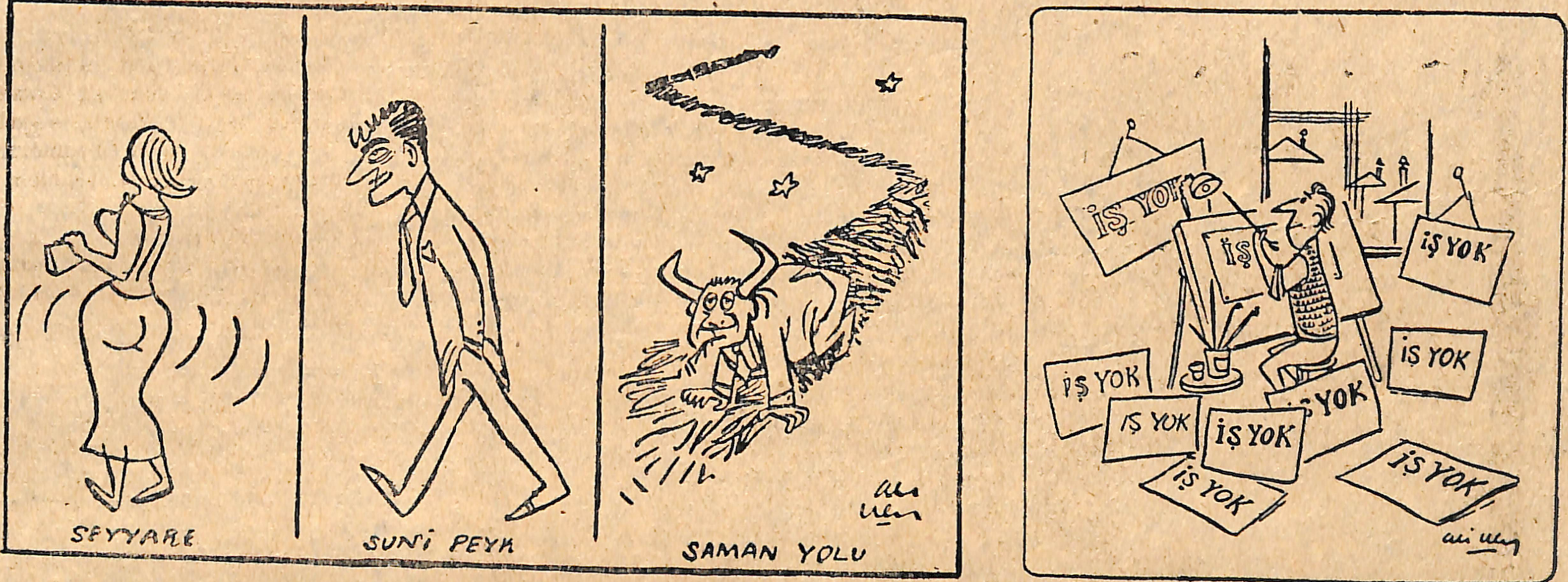
Ali Ulvi

İlk karikatür denemelerini «Cumhuriyet Çocuğu» mecmuasında çizdi. Mizah mecmuasında Türk karikatürünün sadeleşmesine çalıştı. «Cumhuriyet» gazetesinde şöhretini yaptı.

Akbaba sayfalarında da bazan karikatürlerini gördüğünüz Ali Ulvi, şimdi Amerika'da «Saturday Evening Post» ve «New - Yorker» mecmualarına çizmekte ve karikatürleri beğenilmektedir. Bu sayfada bir kaç karikatürünü görüyorsunuz.

ALTI DA BİR, ÜSTÜ DE BİRDİR YERİN

ASTRONOMİ!..

Tabelâcı — Bugünlerde işler çoğaldı!..

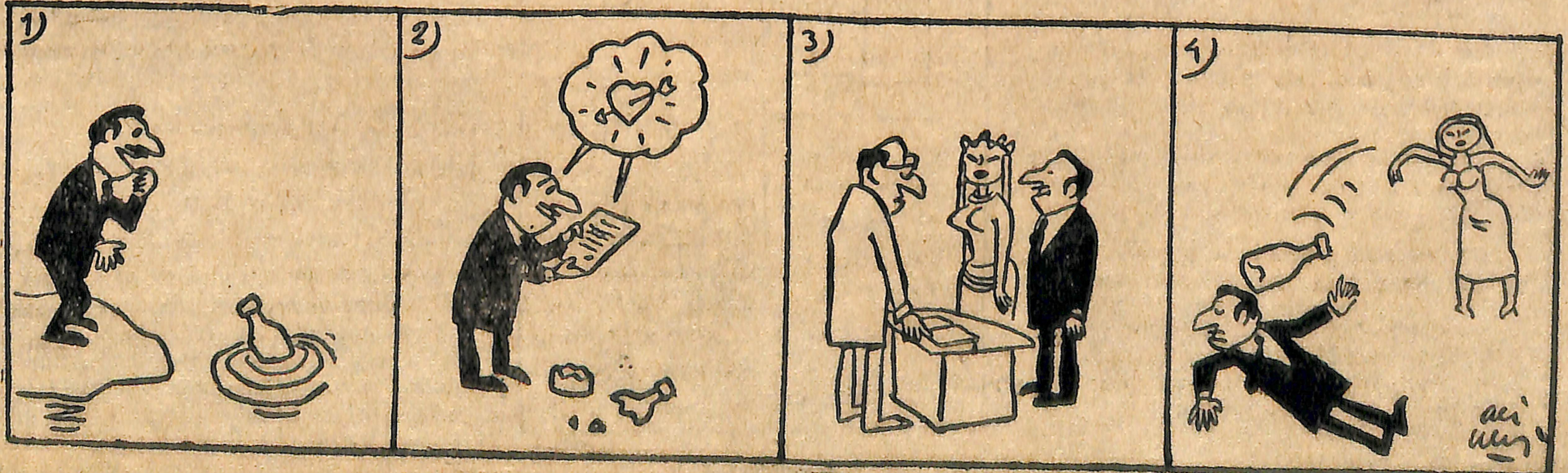

Yazısız!..

BU DA ERKEK..

BU DA KADIN!..

YAZISIZ!..

Denize atılan şişeden izdivaç teklifi çıktı — Gazeteler —

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 14 —

yük bir soğukkanlılıkla bana sordu:

— Bura niredi?

— Eyfel kulesi!

— Eyfel gulesi? Nemene şeydi?

— Demirden bir kuledir. Bilmem ne kadar boyu varmış. Dünyada bir eşi daha yoktur. Haydi, asansöre binelim de tâ tepesine çıkalım. Bütün Paris ayak altında, tabak gibi görünür.

Dostumun dudakları küçümser bir gülümseyişle büküldü:

— Özüm bura çıhmayı nefsime yedirmezem, âr iderem.

Ağzım hayretten bir karış açık kaldı:

— Acaip! Neden?

— Böyle gulle mi olup? Eyrandaki en ıfah mescidin minaresi bundan beyüktü. İlle Şah Pehlevi Tahranda yenni bir gulle yaptırıp, üstündeçi saat çalanda, tâ Meşhedde gûş edilecekti..

— Deme, Allahı seversen!

— Hemmisi cerideler yazuptu. Ohumadın?

— Okudum ama, inanmadım.

— Özün zaten heme beylesen... Cahilsen. Ehvali elemden bihaber ve nadansen.

— Olabilir! Çoğu gitti, azı kaldı. Yakında sizin diyara da gideceğiz, elbette görürüz. Sen şimdi beni dinle de hazır buraya kadar gelmişken şuracığa çıkalım. Bir de tepeden aşağıya kiyas et.

Asansörün içine dolduk. Birinci sahanlıkta Meşhedinin başı dönmeğe başladı. İkincide soğuk terler döktü. Üçüncü sahanlığa vardığımızda her tarafı ayrı ayrı titriyordu. Lâkin, yiğitliğe halel getirmemek için nefsini son derece zorlıyarak tabiî görünmeğe çalışıyordu.

Asansör durur durmaz sordu:

— Hemmisi bukaderdi?..

— Evet! dedim, ellerinden bukadar gelebilmiş, kusura bakma? Lâkin öyle neden satmaya tutulmuş gibi titriyorsun?

Birdenbire, ne cevap vereceğini bilemiyerek duraklAdı. Sonra mecrayi kelâmı değiştirmiş olmak için:

— Çekkirgefendi! dedi, bekçine diyesen ki bu gulleyi mene satalar.

— Ne yapacaksın?

— Ferzendim Murtaza Kaliye peşkeş ideceğim.

— Fena olmaz, fakat satmazlar, sanırım.

Kızdı:

— Niye satmasınler? Parasin veririm. Nah!..

Koynundan cüzdanını çıkarıp uzattı. Muhaveremizin mevzuunu, bana sualler sorup anlayan Elian, gülmeden katılıyordu.

—T'en fais pas mon petit! On t'achétera l' Arc de Triomphe! Ciest plus belle! (Üzülme yavrum, sana tak-ı zeferi alırız. daha güzeldir.)

Lâkin Meşhedi, arzusu yerine getirilmeyen ârsız ve şımarık bir çocuk gibi surat asmıştı. Kulenin sahanlığında oturup da birer limonata içmek teklifimizi reddetti, ister istemez aşağıya indik. Evvelce Elian'ın uygun gördüğü Paris'in ve belki dünyanın en meşhur Güzel Sanat Eserleri deposu olan (Luvr) müzesine gittik. Kapının önüne gelince, Meşhedi sordu:

— Bura, nire?

— Luvr müzesi.

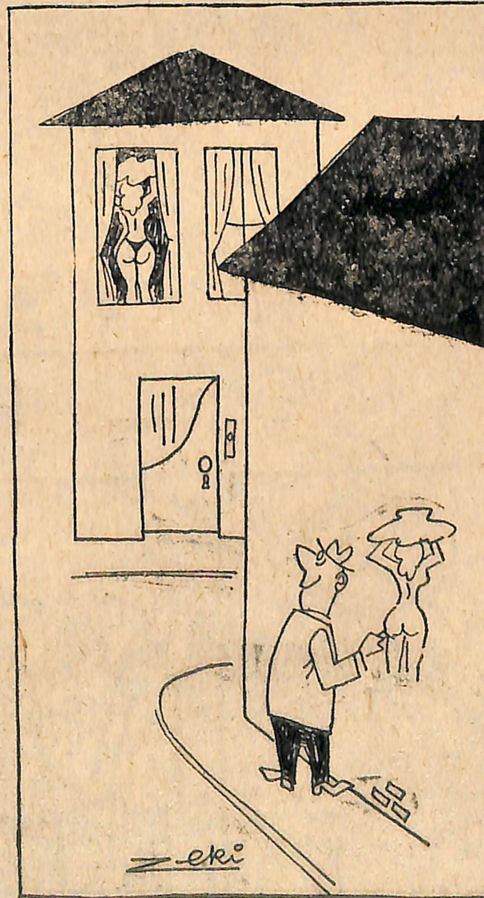
— Müze ne dimehti?

— Bunun içinde, eski, yeni bir çok kıymettar resimler, heykeller var.

— Disene, deppoydı!

— Tut ki depo olsun. Bir kere kapısına kadar mademki geldik. İçeriye girelim.

Bizden evvel gelmiş bir kaç ziyaretçinin peşinden içeriye girdik. Geniş, şahane merdivenlerden, eşsiz ve milyonlarca kıymeti olan eserlerin teşhir olunduğu salonları gezmeğe başladık. Elian bize rehberlik ediyor, meşhur tabloları adlariyle gösteriyordu. Her ne tarafa gitseniz tatlı, büyülü gülüşü sizi takip ediyormuş gibi görünen (Leonardo de Vinçi) nin (Jokond) adlı kadın portresi, (Mile) nin

YAZISIZ!..

(Kuro) nun, (Detay) ın, eski İtalyan, Felemenk, Fransız, Cermen üstadlarının güzel eserleri karşısında ben hayran bakışlarla mıhlandıkça kulağıma Meşhedi'nin tuhaf düşünceleri, tenkitleri çarpıyordu:

— Bu Yervopa nakkaşlari cahil kişilerdi. Bah, arvadin gollari yoh!

— Resim, yalnız bir kafadan ibaret de ondan.

— Çekirgefendi... Özün naksi resmi Eyranda göresen. Isfahanda eyle üstad nakkaşlar olup, ağaç resmi yapanda yazın çöçek açar, meyva verir.

— Deme yahu?

— Beli!.. Düz direm! Hemmi göresen, (Kum) Zimindarının sarayında nakkaş Mirza Kasım Kerbelâi'nin yaptığı bir küsfend yağniya ki, goyun resmi olup her sene yavrular!

— Oh... Maşallah! Ressam dediğin de öyle olmalı. Bizim Ramiz'i nasıl bulursun? Hani, senin resmini yaptıydı...

— Ramiz! O da yahşi ressamdı. İlle lâzımdır Eyrana varup bizim üstadların yanında biraz sanat öğrene.

— Peki, öyleyse... Dönüşte söyliyelim de gitsin.

Müzeyi baştan başa gezdik. Mübarek Meşhedi'nin nargile saati gelmişti. Yerinde duramıyordu. Derhal otele dönmek istedi.

Elian'ın gösterdiği sabıra hayret ediyordum. Çok defa anlamadığı bir dille yanımda uzun konuşmalar geçtiği ve bu konuşmalar kendisine tercüme edilmediği halde, zerre kadar sıkıldığını belli etmiyor, kuzu gibi peşimizden geliyordu. Öyle ki, bu derece bağlılığı iyiye yormak istiyordum. Acaba, bu hasta ruhlu Paris kadını gerçekten Meşhedi'ye tutkun muydu?

Otele dönmek için tutturduğumuz yolda, bir aralık gözlerim umulmadık bir insan, bir hayalet görür gibi oldu. Otomobil bizi hızla Sivastopol caddesinden geçiriyorken, yaya kaldırımın üzerinde, gözlerim tanıdık bir yüze ilişti. «Acaba?» demeye kalmadı, uzaklaştık. Fakat içime bir şüphe girdi.

Otelde, kendi odamda, hep bunu düşünüyordum. Herhalde bukadar benzeyiş olamazdı. Benim bu gördüğüm, muhakkak, muhakkak onun, bizim Torik Necmi'nin yüzüydü. Fakat, nasıl olur? Daha bir iki gün evvel, ben kendini Montekarlo'da bırakmış, orada yaptığı kepazece işin sonunu göreceğinden tamamile emin olarak, buraya öyle gelmiştik. İşler tabiî yolunu takip edecek olunca, şu saatte bizim Torik'in Paris bulvarlarında piyasada değil, Monako zindanlarında olması lâzımdı. Gazinoda, avizeye iskemle indirerek, karanlıktan faydalanıp paraları da toplayıp kaçan bir herifi hiç bir memleketin kanunu kolay kolay salıvermez! Lâkin ben Torik'i iyiden iyiye gördüm. Mesele orada! Ayni yüz, ayni kıyafet, ayni muşamba kasket, Benzeyiş bukadar olur. Bakalım, elbet kokusu çıkar. Bizim kaldığımız yeri bulacağı çok şüpheli. Hem inşallah da bulamaz. Koca şehrin içinde bir daha karşılaşmamız güç. Ancak, gazeteleri dikkatle takip edecek olursam, belki tevkif olunduğunu okurum. Doğrusu talihin yardımiyle kurtulduğumuz bu münasebetsiz arkadaşın bir daha peşimize takılmasına hiç de taraftar değilim.

(Devamı var)

Güzel Fıkra

MÜSABAKASI

●

Yolcu

Karısı haber verdi:

— Sen yokken icra memurları geldi.

Kocası sordu:

— Amerika'ya gitti diye atlatsaydın.

— Atlattım, Amerikaya gitti, tâ gece yarısı gelecek dedim!

★

Haber

İki çocuk arasında:

— Benim ablam karanlıkta bile her şeyi görüyor...

— Yok canım...

— Vallâhi... Dün gece nişanlısı ile elektrikleri söndürmüş, salonda otururlarken sesini duydum: «A, Mehmet, sen bugün traş olmamışsın» diyordu!

MEHMET KÖSEOĞLU
Vali konağı karşısı No. 17
DENİZLİ

★

Meryemin günahı

Vaktiyle bir mahallede ihtiyar bir baba ile kızı oturuyormuş. Kız, masum bir melek timsali imiş. Bir gün konu komşu, evden dışarıya adımını atmıyan bu bekâr kızın karnında bir gayritabiilik sezmişler. Günler geçince bu şişkinliğin ne olduğu anlaşılmış. Fakat kimden gebe kalabilir?

Korkunç bir ihtimal yılanı kafalarında çöreklenmiş. Hâdiseyi semtin polisine ihbarı bir insanlık borcu saymışlar. Zavallı ihtiyar babayı yaka paça götürmüşler.

Kızcağızın yükünü mahallenin bıçkın hovardasından yüklendiğini herkes nereden bilsin.

Yalvarmaları, yakarmaları para etmemiş, adamı deliğe tıkmışlar.

İhtiyar, hapiste bu acıya dayanamamış, gürleyip gitmiş.

Ahrette Allahın huzuruna çıkınca:

— Ya Rab! Şikâyetim var, demiş...

— Nedir, söyle!

— İftiraya uğradım. «Öz kızına taarruzda bulundu» diye beni mahkûm ettiler!

Cenab-ı hak:

— Üzülme, demiş. İnsanlar iftiraya meyyaldirler. Düşün ki, onlar: «İsa'nın babası Allahdır» diyerek Meryem'in suçunu bu Tanrılarının boynuna dolamaktan çekinmemişlerdir!

AHMET AKDEMİR
Tapu Sicil memuru
BOR

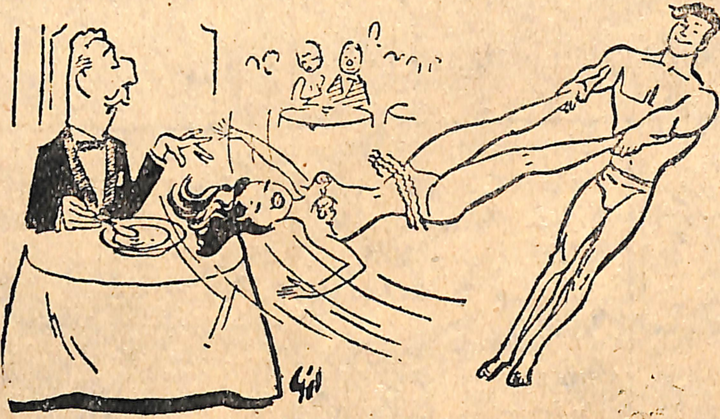

AKRABANIN RESİMLİ MİZAHÎ ROMANI

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

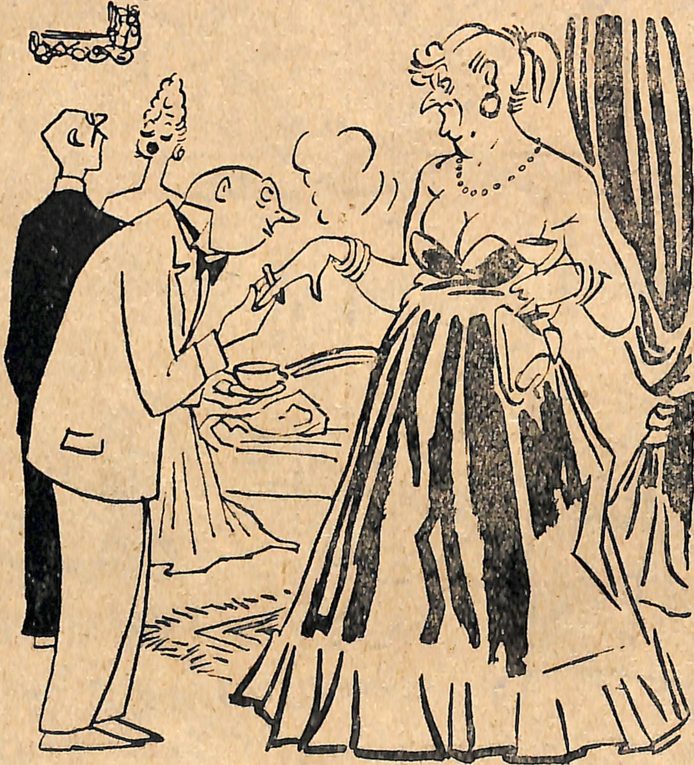
— Yavaş delikanlı, çorbayı **soğuttun**!..

— Amerikan —

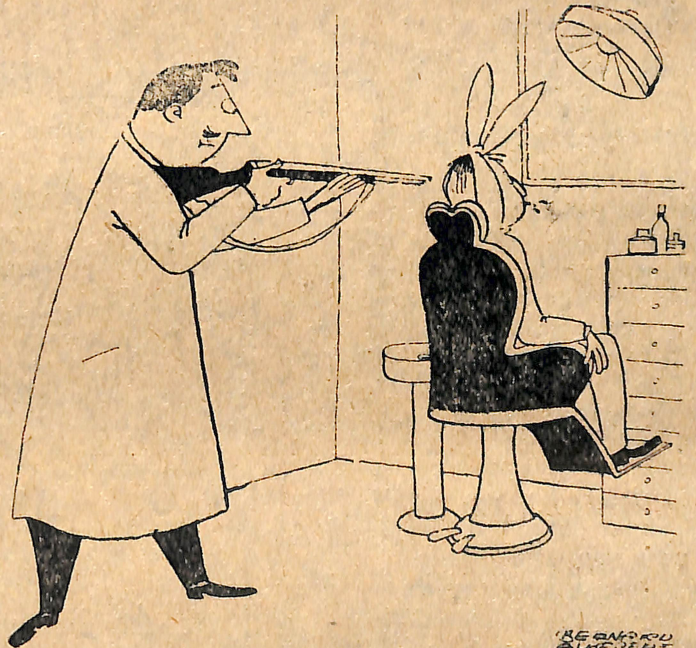
— Boşuna tık tık vurmayın doktor, açmam!..

— Fransız —

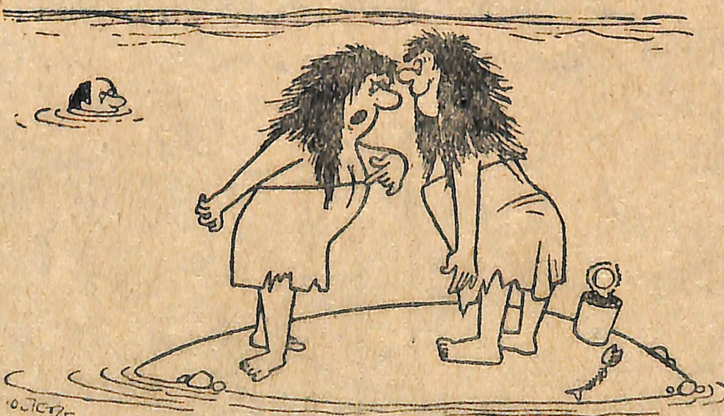
— Kontes, elinizi mi öpeyim, yoksa sigaranızdan bir nefes mi çekeyim?..

— İtalyan —

Av meraklısı bir dişçi!..

— Fransız —

— Hayır.... Önce ben gördüm!..

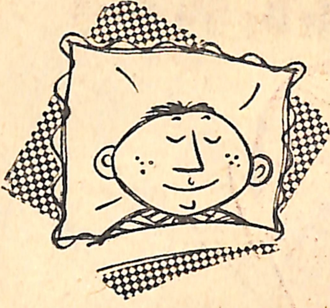
— Alman —

YAZISIZ!..

— Alman —

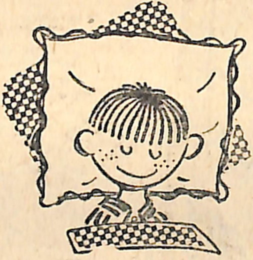
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

Ölüme,yangına,kazaya karşı Sigortalıdır!

ANKARA SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Adres :
Kloffarer Cad. No. 8-10
Daire : 8
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

1957 YILI İKRAMİYE PLANI

3 MİLYON 275.000 Lira

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

AKBABA MİZAH YAYINLARINDAN :

Düğün Gecesi

Orhan Seyfi Orhan

En güzel mizah ve hiciv hikâyeleri
Büyük cep kitabı 2 lira

T.C.
Ziraat Bankası

Yurt içinde 538 Şube ve Ajansı, dünyanın her tarafındaki muhabirlerile sayın müşterilerinin emrindedir.

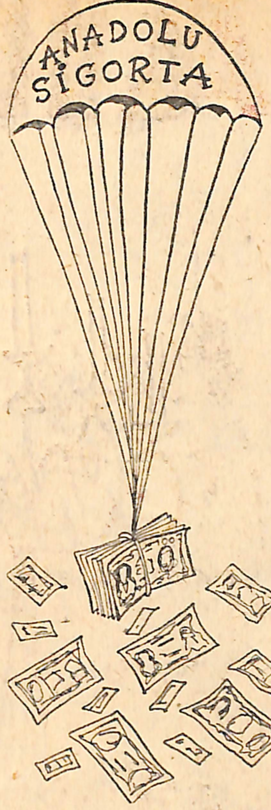
VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1957 İKRAMİYE TUTARI

ŞİMDİLİK

2.000.000 liradır

BU ZENGİN PİLÂNDA

GAYRİMENKULLER, DOLGUN PARA İKRAMİYELERİ BULUNMAKTADIR

ÖLÜME — KAZAYA — YANGINA KARŞI İLK YARDIM

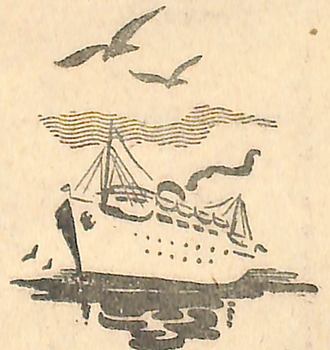
DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vadeli hesap sahiplerine

%50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

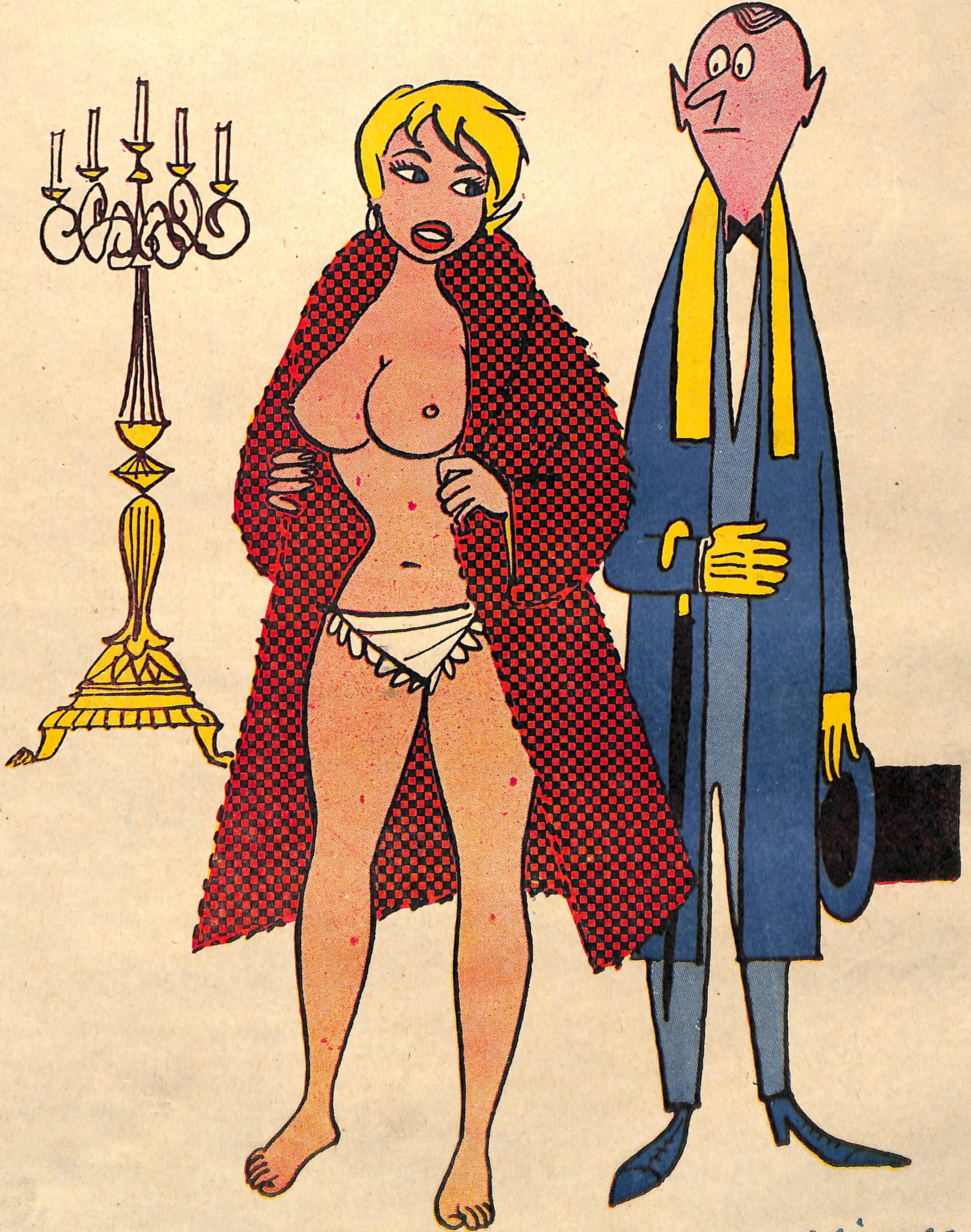

1957
İkramiye plânında

Büyükada'da denize nâzır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

Akbaba

— Ne yapayım, bu güzel kürke lâyık elbisem yok ki!..